

The book is owned by ฤๅ NoName

Typed to Word Document by ฤๅ NoName

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์ บรรณาการ

ตามเหตุผล, นิก, กิมหงวน

๘๖ จอมอภินิหาร ๘๘

ป. อินทรปาลิต

นิก การณวงค์ หายไปจากบ้าน 7 วันแล้ว โดยไม่มีใครทราบข่าวคราว แทนที่ประไพจะวิตกเป็นทุกข์ หลอนกลัวต็อกตีใจ และสบายใจ เพราะไม่ได้รับการ จุกจิกกวนใจ หรือรำคาญใจ พล กิมหงวน ดร.ดิเรก และเจ้าคุณบ๊องนี่ก ๆ ต่างถือว่าเป็นเรื่องเล็ก อย่งไรนิกก็คงไม่มีภัยอันตรายใด ๆ และคงจะกลับมาบ้านในไม่ช้า แต่ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ คุณหญิงวาด นันทา นวลลออ และประกกับเจ้าแห้วมีความห่วงใย นิกอย่างยิ่ง เพราะการจี้ไปมากรรมเพื่อชิงทรัพย์มักจะปรากฏเป็นข่าวใหญ่ในหน้า หนังสือพิมพ์รายวันบ่อย ๆ นิกอาจจะถูกคนร้ายจี้แย่งชิงทรัพย์ และเขาอาจจะสู้กับ คนร้ายถูกคนร้ายฆ่าตายก็ได้

คุณหญิงวาด รู้จักกับนายตำรวจหลายคนที่เป็นเพื่อนเกลอกับคณะพรรคสี่สหายของเรา และมีความเคารพท่านเหมือนญาติผู้ใหญ่ คุณหญิงได้แอบไปหานายตำรวจเพื่อน ๆ กับสี่สหายหลายคนขอร้องให้ช่วยสืบหาตัวนิก แต่นายตำรวจเหล่านั้นกลับหัวเราะชอบใจ และเรียนกับท่านว่า คนอย่างนิกไม่มีวันที่จะเสียทีใครง่าย ๆ ที่หายไปจากบ้านก็คงไปพักผ่อนตากอากาศ หรือมีจะนั้นก็ไปหลบอยู่ตามช่องตัวอ่อน ๆ อย่างสุขสำราญ

ในที่สุด คุณหญิงวาดก็ชวนเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ไปหาโหราจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังคนหนึ่ง ซึ่งมีนามว่าโหรเหลี่ยม หรือหมอเหลี่ยม ตั้งสำนักงานพยากรณ์โชคชะตากอยู่ทางเสาชิงช้า คิดค่าพยากรณ์ครั้งละ 200 บาท นัยว่าทายแม่นราวกับตาเห็น ทั้งอดีตปัจจุบัน และอนาคต ข้าราชการผู้ใหญ่ นับตั้งแต่รัฐมนตรี นายทหาร นายตำรวจชั้นนายพล อธิบดีกรมต่าง ๆ หลายคน ล้วนแต่เลื่อมใสศรัทธาโหรเหลี่ยม ใครมีทุกข์ร้อนมีเรื่องอึดอัดขัดข้องเป็นต้องไปหาหมอเหลี่ยมให้ตรวจดวงให้

“หลานชายคุณหญิงหรือครับ” หมอเหลี่ยมเรียนคุณหญิงวาดอย่างนอบน้อม
“ตามดวงของเขาที่กระผมตรวจดูปรากฏว่าเขายังมีชีวิตอยู่ และไม่มีภัยอันตรายอะไรเลย”

คุณหญิงวาดดีใจอย่างยิ่ง

“จริงหรือคะคุณหมอ”

“รับรองครับ ถ้าคิดมาค่ากระผมได้ กระผมจะเผาตำราทิ้งเลยเลิกอาชีพโหรทันที
เรื่องของหายคนหายมันหญิงปากคอกนี้ครับ ลงคุณหญิงเอาดวงของหลานชายมาให้กระผมอย่างนี้
กระผมกล้ารับรองได้เต็มที่”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวถามโหรเหลี่ยมอย่างเป็นทางการ

“แล้วเมื่อไรมันจะกลับบ้าน หมอบอกได้ไหม”

“ได้ครับได้เท่า” หมอเหลี่ยมรับคำทันที แล้วขีดเขียนตัวเลขลงบนกระดาษ
ชนวน คล้ายกับตัวสี่เดือนตัดเป็นท่อนเล็ก ๆ ซึ่งเจ้าคุณกับคุณหญิงอ่านไม่ออก และหมอเหลี่ยม
เองก็อ่านจะไม่ออกเหมือนกัน โหรเหลี่ยมพิจารณาตัวเลขสักครู่ก็กล่าวว่า “กลับวันนี้แหละครับได้
เท่า ก่อนคำต้องถึงบ้านแน่นอน ถ้าหากว่าหลานชายของคุณหญิงไม่กลับภายในวันนี้ กรุณามารับ
เงินค่าพยากรณ์คืน ไป และได้เท่าจะเตะกระผมสักทีที่ยังได้ในฐานที่ทายไม่ถูก”

คุณหญิงวาดยิ้มเป็น

“แหม ..... คุณหมอรับรองแข็งแรงดีเหลือเกิน เอาเถอะค่ะ ถ้าหลานชายของ
ดิฉันกลับมาบ้านก่อนคำวันนี้จริง พรุ่งนี้ดิฉันจะเอาเงินมารางวัลคุณหมอ 1,000 บาท แต่ถ้าไม่มา
ดิฉันก็ต้องเล่นงานคุณหมอล่ะ เป็นคำกันอย่างไม่ไว้หน้า เสียงดิฉันดังด้วยนะจะบอกให้ ดิฉัน
จะยื่นเท้าเอาคาน้ำห้องคุณหมอสักสี่ห้าชั่วโมง อย่างนี้ยุติธรรมดีไหมคะ”

แทนที่จะโกรธ หมอเหลี่ยมกลับหัวเราะชอบใจ

“เอาเลขขอรับคุณหญิง กระผมพยากรณ์ให้ใคร ถ้าผิดพลาดเป็นยอมให้ค่า แต่ยังไม่เคยปรากฏว่ามีใครมาค่าหรือต่อว่ากระผมเลย มีแต่เอาเงินมาแถมให้ หรือเอาของมาให้เป็น
รางวัล อ้า ..... ท่านรัฐมนตรีคนหนึ่งก่อนเป็นรัฐมนตรีมาหากระผม กระผมพยากรณ์ว่าจะได้เป็น
รัฐมนตรี ท่านไม่เชื่อ แต่แล้วท่านก็ได้เป็น เลยให้รางวัลผม 5,000 บาท โน่นยังงั้นละครับ รูปถ่าย
ของท่าน ที่ท่านกรุณาให้ผมไว้”

คุณหญิงวาดพาเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กลับบ้านด้วยความโล่งใจ ท่านสั่งกำชับนันทา
และประไพอย่างเด็ดขาดว่า ถ้านิกรกลับมาบ้านห้ามไม่ให้นันทา หรือประไพตัดพ้อต่อว่านิกร
เพราะเกรงว่านิกรจะหลบหนีไปจากบ้านอีก แล้วท่านก็สั่งยายอ้อมแม่ครัวเก่าแก่ของท่าน ให้เตรียม
ทำอาหารค่ำไว้เป็นพิเศษ เพื่อต้อนรับหลานชายของท่าน

อย่างไรก็ตาม จนกระทั่งใกล้พลบค่ำนิกรก็ยังไม่กลับมา

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงวาดพร้อมด้วยนันทา ประภา นวลลออ และเจ้า
แห้วนั่งรอคอยนายจอมทะเล้นอยู่ในห้องโถง ส่วนพล กิมหงวน เจ้าคุณปัจจนึก และดร.ดิเรกขลุ

อยู่ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ประไพพักผ่อนอยู่ในห้องชั้นบน ไม่สนใจว่าผิวของหล่อนจะกลับมาหรือไม่ จะถูกใครฆ่าตายแล้ว หรือยังมีชีวิตอยู่อย่างไร ทั้งนี้ก็เพราะหล่อนเฝ้ากระจกของหล่อนนั่นเอง ซึ่งมีแต่ความปลิ้นปล้อนตลบตะแลงแบบมะกอกสามตะกร้า

พอนาฬิกาเรือนใหญ่ในห้องโถงตีหนึ่งครั้งบอกเวลา 18.30 น. คุณหญิงวาดก็ร้องไห้โฮ

“โฮ — หอมเหลียมเหลวเสียแล้วเจ้าคุณขา ดิฉันคิดว่ากรรมคงถูกผู้ร้ายฆ่าตายแน่ ๆ ป่านนี้คงจะเป็นผีหัวขาดนอนตายอยู่ตามทุ่งนานอกเมืองขึ้นอดีตไปแล้ว”

นันทาทำตาแดง ๆ คล้ายกับจะร้องไห้

“คุณอาอย่าพูดให้ร้ายกรอย่างนี้สิคะ หอมเหลียมแสบบอกคุณอาว่าจะกลับมาก่อนคำ นี้มันยังไม่คำดีนี้คะ อีกสักครู่คงมาก็ได้”

นวลล่อเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะสิคะ หอมเหลียมคนนี่ขึ้นชื่อมานานแล้ว ไม่เคยทายอะไรผิดพลาดเลยล่ะ”

ประภามองเจ้าแห้วซึ่งนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่ข้าง ๆ ด้วยใบหน้าหม่นหมองแล้วหล่อนก็กล่าวว่

“ตาแห้ว แยกออกไปดูที่หน้าประตูใหญ่ นอกถนนเถอะ เพื่อคุณนิกรเมาเหล้า และนั่งแท็กซี่กลับมาบ้าน แยกจะได้เรียกคนขับรถบอกให้เขาเลี้ยวเข้ามาในบ้านเรา”

เจ้าแห้วรับคำด้วยเสียงสั้นเครือ แล้วลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไปจากห้องโถง ขณะนี้อากาศเริ่มมีดขมุกขมัวลงบ้างแล้ว เมื่อเจ้าแห้วลงมาจากตึกใหญ่เขาก็ได้ยินเสียงเสี้ยหวนร้องตะโกนเรียก

“อ้ายแห้ว อ้ายแห้วหัวหมู อ้ายแห้วจิ้น”

เจ้าแห้วหยุดชะงัก หันไปที่หน้าต่างห้องทดลองวิทยาศาสตร์ แล้วเขาก็แลเห็นกิมหวนกับพลยืนเคียงคู่กันอยู่ที่หน้าต่างนั้น

“แยกจะไปไหนวะ ถึงเวลาพวกข้ายึดเหล้าแล้ว”

เจ้าแห้วค้อนขยับแล้วตอบอย่างตระนง

“รับประทานให้คนอื่นบริการเถอะครับ เจ้านายใช้ให้ผมออกไปคอยรับคุณนิกรหน้าบ้าน”

พลหัวเราะชอบใจ เขากล่าวกับเสี้ยหวนด้วยเสียงหัวเราะ

“อ้ายแห้วมันเป็นห่วงอัยกรมาก” พุดจบเขาก็ตะโกนบอกเจ้าแห้ว “ไม่ต้องออกไปคอยมันหรือก๊ว๊ว เชื้อข้าเถอะ มือขึ้นอัยกรไม่เป็นอันตรายหรือ มันคิดถึงเมียคิดถึงบ้าน มันก็กลับมาเอง”

เจ้าแก้วไม่ยอมฟังเสียง เขาหมุนตัวกลับแล้วเดินคุ่ม ๆ ตรงไปยังประตูใหญ่นอกถนน จิตใจของเขาเต็มไปด้วยความหวังโยนิกกร เมื่อออกมานอกถนนสุขุมวิท เจ้าแก้วก็แลเห็นกระทาชายคนหนึ่ง ยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่ริมรั้วบ้าน “พัชรภรณ์” ชายผู้นั้นสวมกางเกงขาสั้นสีน้ำตาลเก่า ๆ มีรอยขาดปะหลายแห่ง สวมเสื้อยืดคอปกสีขาวแต่คล้ายกับผ้าจี๊รีว สวมหมวกสักหลาดหลุบหน้าคล้ายกับหมวกขอทาน สวมรองเท้าผ้าใบเก่า ๆ บ่าขวาสะพายย่าม ใบหน้าของชายผู้นั้นมีหนวดเคราขึ้นเขียวครึ้ม กระทาชายผู้นี้ก็คือนิกร การณวงศ์นั่นเอง แต่เขาเปลี่ยนแปลงไปเป็นคนละคนจนกระทั่งเจ้าแก้วจำไม่ได้ เจ้าแก้วเข้าใจว่านิกรเพิ่งเดินทางมาจากดินแดนส่วนใดส่วนหนึ่งของภาคอีสาน

เจ้าแก้วเห็นท่าทางของนิกรเหมือนกับจะระบายสิ่งที่เป็นน้ำออกมาจากร่างกายที่ร้องตะโกนห้าม

“เฮ้ย ๆ พี่ชาย อย่าเขี้ยวกริ้วบ้านนะโว้ย”

นิกรหันมามองดูเจ้าแก้วอย่างสะลึมสะลือ กิริยาท่าทางของนิกรเปลี่ยนแปลงไปหมดแล้ว แวดตาของเขาแข็งกร้าว และคมวาว ใบหน้าเคร่งขรึม เขาเดินตรงเข้ามาหาเจ้าแก้ว แล้วหยุดยืนเผชิญหน้าเจ้าแก้วในระยะใกล้ชิด กล่าวถามเจ้าแก้วด้วยเสียงหนัก ๆ

“บ้านฉันอยู่แถวนี้แต่ฉันหาไม่พบ แกช่วยบอกฉันหน่อยซิว่าบ้านฉันอยู่ตรงไหน บ้านพระยาประสิทธิ์ ๆ หัวล้านเหมือนลูกมะอีกันนะ เมียท่านชื่อคุณหญิงวาด กินหมากปากเหมือนกระโถนท้องพระโรง ฉันเป็นหลานของท่าน ฉันอยู่บ้านนั่นแหละ”

เจ้าแก้วเย่นวาบไปหมดทั้งตัว เขาจำเสียงนิกรได้ดี

“โอ๊ย ..... คุณพระคุณเจ้าช่วย รับประทานนี้คุณนิกรของผมหรือครับนี่ ดายแล้วหายไปไม่กี่วันกลายเป็นชุกชุกไปแล้ว”

นิกรจ้องตาเขม็งมองดูเจ้าแก้ว

“อ้อ อ้ายแก้วหรือหรือ ปู่โง่ ..... ถ้ายังงั้นนี่ก็บ้านคุณะซิ เดินหาเสียเกือบตาย”

เจ้าแก้วกลืนน้ำลายเอือก เขาวิ่งอ้าวเข้าไปในบ้าน “พัชรภรณ์” อย่างไม่คิดชีวิต เขาเข้าใจว่านิกรถูกยาเบื่อเมา หรือวิกลจริต เจ้าแก้วตรงมาที่ตึกใหญ่ วิ่งขึ้นบันไดตึกบุกเข้าไปในห้องโถง ยืนหอบแฮ่ก ๆ พุดอะไรไม่ออก ได้แต่ชี้มือทำนุ้ยไป

“อะไรของมึงวะอ้ายแก้ว” คุณหญิงวาดเอ็ดตะโร

เจ้าแก้วอ้าปากปะหงับ ๆ

“รับประทาน ..... รับประทาน คุณนิกร ..... คุณนิกรกลับมาแล้วครับ .....

โอ๊ย ..... รับประทานอย่าเพิ่งดีใจครับ คุณนิกรมีสติวิปลาสไปแล้ว หรือไม่ก็ถูกยาเบื่อเมา รับประทานนุ่งกางเกงขาสั้นเก่า ๆ ใส่เสื้อเก่า ๆ ใส่หมวกขอทาน มีย่ามสะพายบ่าด้วยครับ”

ทุกคนแฟนพรวดลุกขึ้นยืนพร้อม ๆ กัน เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อเจดั่งขึ้นทันที นันทากล่าวกับเจ้าแก้วอย่างระล่ำระลัก

“เร็ว ..... ตาแห้ว ไปตามคุณอาทับพล และคุณหมอกับอาเสี้ยมาที่นี้เดี๋ยวนี้”

เจ้าแห้วผ่านพรวดโกยอ้าวออกไปทางหลังตึก แต่แล้วก็ห้ามล้อพริตหมุนตัวกลับ
เดินย้อน ๆ เข้ามากล่าวถามนันทาเบา ๆ

“รับประทานคุณใช้ให้ผมไปไหนนะครับ”

นันทายกหลังมือขวาตบหน้าเจ้าแห้วดังเพียะ

“นี่แน่ะนี่ออกหรือยัง”

เจ้าแห้วทำตาปริบ ๆ

“รับประทานนี่ออกแล้วครับ” แล้วเขาก็ใส่ตีนหมาโกยอ้าวไปจากห้องโถง

คุณหญิงวาดเดินนำหน้าพาเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับนันทา ประภา และนวลล่อ
ออกไปทางหน้าตึก ทุกคนยื่นตะลิ่งพริ้งเพริด เมื่อแลเห็นนิกรกำลังเดินเข้ามาในบ้าน “พัชรา
ภรณ์” ในท่าทางเงื่องหงอย มือขวาของนิกรล้วงลงไปนยาม และหยิบอะไรออกมาโปรย ปากของ
เขาหมอบหมีบตลอดเวลา

“ตายแล้ว” คุณหญิงวาดอุทานด้วยเสียงสั้นเครือ “นั่นหลานของดิฉันใช้ไหมคะ
เจ้าคุณ ช่วยดูหน่อยสิคะ หรืออ้ายแห้วมันตาฝาดเห็นของท่านเป็นนิกร”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยกมือขวาป้องหน้าผากมองดู

“เอ ..... เจ้ากรแม่คุณหญิง ใจมันเป็นอย่างนี้ไปได้ หนวดเคราขึ้นรุงรังไปหมดชั่ว
เวลาเพียง 7 วันเท่านั้น”

นันทาร้องไห้โฮ

“โฮ ..... กร น้องของพี่ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไป คงเป็นบ้าแน่ เอาเสื้อผ้าของ
ของท่านที่ไหนมาแต่งก็ไม่รู้ หรือถูกผู้ร้ายมันจี้ล่อคราบเอาเสื้อผ้าไป”

นวลล่อร้องตะโกนเรียกนิกรด้วยเสียงอันดัง

“คุณนิกร คุณนิกรคะ”

นิกรมองมาที่ตึกใหญ่ แต่แล้วก็ไม่มีความสนใจกับใครทั้งนั้น เสียงประโพงพูด
แจ้ว ๆ อยู่ที่หน้าต่างห้องนอนชั้นบน

“กรขา ไปประกวดแฟนซีที่ไหนมาคะ เสื้อผ้าชุดนี้เข้าทีมาก แต่กลิ่นสาบแรง
เหลือเกินคะ อยู่ข้างบนยังได้กลิ่น สะ สะ บ้าเสียทีก็ดี จะได้ส่งไปอยู่ปากคลองสาน”

นิกรสะดุ้งเฮือกแล้วเดินบริการรถคาถาต่อไป ล้วงมือลงไปนยามหยิบข้าวสาร
ออกมาหว่านโปรยไปทั่ว ในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็พาพล กิมหงวน และดร.ดิเรก
กับเจ้าแห้วออกมาจากห้องโถงอย่างร้อนรน พอแลเห็นนิกรอยู่ในสภาพเช่นนี้ พลกับอาเสี้ยก็
หัวเราะงอหาย ส่วนนายแพทย์หนุ่มยื่นทำตาปริบ ๆ

“อ้ายกร” อาเสี่ยตะโกนเรียกนายจอมทะเล้น แล้วแหกปากหัวเราะลั่น “ไปเสี่ยแล้วหรือเพื่อน ฮะ ฮะ ก้านแดงก้านดำ น้ำร้อนน้ำชา ฟังสงฟังเสา หางสงหางเสื่อ เข้านเขาทำเครื่องยนต์กลไก หน้าฝนแท้ ๆ ไม่น่าจะเป็นบ้าเลย สารรูปของแกเหมือนตาโต๊ะวัดสามพระยาไม่มีผิด”

ประไพเดินออกมาจากห้องโถง ยกมือเท้าสะเอวมองคูศักรักของหล่อนอย่างขบขัน คุณหญิงวาดหันมาทำตาเขียวกับหลานสะใภ้ของท่านทันที

“เออเนาะ ศักรักอันเป็นไปอย่างนี้ ยังจะทำหน้าทะเล้นอยู่อีก”

ประไพหัวเราะคิก

“ก็มันน่าขันนี่คะ คุณอา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คุณลูกสาวคนเล็กของท่าน

“ขันตะหวักตะบวยอะไร มันน่าสมเพชมากกว่าขันเป็นไหน ๆ ศักรักจลจลไปแล้วรู้ไหม”

ประไพเอียงคอมยิ้ม

“ก็ช่างเขาปะไรคะคุณพ่อ บ้าอย่างนี้ไม่คลุ้มคลั่งอาละวาดไม่เป็นไรหรอกคะ”

พลพยักหน้ากับเสี่ยหงวน และดร.ดิเรก แล้วพาเพื่อนเกลอทั้งสองลงบันไดหน้าตึกตรงไปหานิกร เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พาเจ้าแห้วตามไปด้วย

นิกรไม่สนใจกับใครทั้งนั้น เขาล้วงมือลงไปน้ยามหยิบข้าวสารออกมากำหนึ่ง หว่านโปรยลงบนพื้น แล้วว่าคาถาพึมพำ

“โอม สวาหะ โอมสวาทะ อิมัง ๆ นามะรูปีง ทุกขัง มะยังมะเยมะยมคอง นะโมตัสสะ ภควโต แดงโมแดงไทย โหงพรายทั้งหลายจงเชื่อถ้อยฟังคำกู สัพพิติโย รักยมทั้งสองจงอยู่กับพ่อ กุมารทองอันเรื่องฤทธิ์จึงคุ้มพ่อเถิด พุทธัง ธรรมมัง สังฆัง อตโนนาโถ อโรคยาปรมาลาภา โหตุ มะยัง ๆ ภันเต”

พลกลิ้งหัวเราะแทบแย้ เขายกมือขวาตบหลังนิกรก่อนข้างแรง

“อ้ายกร”

นายจอมทะเล้นมองคูหน้าเพื่อนเกลอของเขาแล้วโบกมือไล่

“หลีกไป ๆ กันกำลังเรียกโหงพรายกุมารทอง และรักยมของกันให้เข้ามาในบ้านกันขับไล่ผีเรือนประจำบ้านของเราเปิดไปแล้ว”

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก กล่าวถามดร.ดิเรกทันที

“ยังงี้เขาเรียกว่าบ้าจ๋าพวกไหนวะหมอ”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

“กันยังดูไม่ออกเหมือนกัน แต่ประเดี๋ยวก็น่ารู้ อาการของอ้ายกรไม่ใช่โรคจิต ควรจะเป็นโรคประสาท”

นิกรหันมามองคุณ.ดิเรกราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“ใครบอกแเกาะ อ้ายหมอลากข้าง กันไม่บ้านะโว้ย สติสัมปชัญญะของกันยัง
คืออยู่”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองดูเขยเล็กของท่านอย่างเศร้าใจ

“แกเป็นปกติดี แล้วทำไมแกถึงอยู่ในสภาพเช่นนี้”

นิกรจู้ปาก

“ก็มันเรื่องของผมนี่นะคุณพ่อ คนหัวล้านก็อยู่ตามประสาคนหัวล้านเถอะครับ”

“อ้าว ..... เดี่ยวฉันก็เตะปากแกเข้าไปให้ท่านนั่นเอง”

คุณหญิงวาดซึ่งยืนอยู่บนบันไดหน้าค็กร้องห้ามเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทันที

“อย่าถือคนบ้าอย่าว่าคนเมาเลยคะ เจ้าคุณคะ”

ความเสียบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกรล้วงข้าวสารในย่ามออกมาโปรยอีกเพื่อขับไล่ผี
เรือนไปให้พ้น อาเสี้ยกิมหงวนอรอนทนไม่ได้ก็เดินเข้ามา ยกมือจับแขนนายจอมทะเล้นแล้วกล่าว
ถามอย่างเป็นทางการ

“อ้ายกร ทีแรกฉันคิดว่าแกเป็นบ้า แต่ดูไปดูมาก็รู้ว่าแกไม่ได้เป็นบ้า บอกกัน
หน่อยเถอะว่าที่แกหายไปจากบ้านตั้ง 7 วันนะแกไปอยู่ที่ไหนมา และเสื้อผ้าของแกไปไหนหมด
แกถึงต้องใส่เสื้อผ้ากางเกงขาดปะอย่างนี้กลับมาบ้าน แล้วก็ในย่ามของแกมีอะไรบ้าง”

นิกรยิ้มให้เสี้ยหงวน

“เออ ..... พวกกันให้เป็นกิจจะลักษณะเช่นนี้ก็ค่อยชื่นใจหน่อย ทำไมนะ คนที่เคย
แห่งตัวทรูหรืออย่างกัน ถ้ามาระอย่างนี้ สะพายย่ามอย่างนี้ จะต้องเข้าใจว่ากันเป็นบ้ายังงั้นรี นี้
แหละ ..... คำแต่่นอกในแผน ฟ่องเนื่อนพคุณ ความสวยงามจากเสื้อผ้าอาภรณ์ หรือเครื่องประดับ
เพชรนิลจินดา ล้วนแต่เป็นสิ่งที่หลอกลวงกันทั้งสิ้น จิตใจอันบริสุทธิ์ของเราต่างหาก ที่สำคัญกว่า
อย่างอื่น 7 วันที่ผ่านมานี้ ท่านอาจารย์ได้กรุณาอบรมสั่งสอนกันให้เป็นนายนิกรคนใหม่ ปราศจาก
ความโลภ โกรธ หลง ยึดมั่นในพรหมวิหารสี่”

คร.ดิเรกพูดขึ้นเบา ๆ

“พระพรหมวิหารสี่นี่คืออะไร”

“อ้าว ..... ก็พรหมสี่พี่น้องซีโว้ย นอกจากพรหมวิหารสี่แล้ว อาจารย์ยังสอนให้
กันมีใจเป็นอหิงสา คือไม่เบียดเบียนข่มเหงรังแกใคร กันใช้เวลาเพียง 7 วันชำระจิตใจของกันจน
สะอาดหมดจด ในที่สุดท่านอาจารย์ก็สอนไสยเวทให้กันจนกระทั่งกันสามารถทำ และแก้คุณไสย
ได้ทุกชนิด ทำเสน่ห์ยาแฝด ฝังรูปฝังรอย ขับไล่ภูตผีปีศาจ และสามารถเลี้ยงโหงพราย กุมารทอง
และรักยมไว้ใช้สอยได้ กันเรียนทางลัดจึงสำเร็จเร็ว ขณะนี้ความรู้ของกันในวิชาไสยศาสตร์ก็
เทียบเท่าคุณภูมินัตติแล้ว กันไม่ชอบใจใครกันจะเสกเนื้อเค็ม หรือโตะเก้าอี้ หรือรถยนต์ทั้งคันเข้า
ท้องใครก็ได้”

ดร.ดิเรกหัวเราะลั่น

“นี่หรือหิงสาของแก ไม่ชอบใจใครเสกคุณเข้าท้องเขา มันเป็นการเบียดเบียน ข่มเหงรังแกผู้อื่นนี่หว่า”

“เปล่า ..... กันพูดให้แกฟังว่า กันทำได้ต่างหาก เดียวนี้กันเป็นนักไสยศาสตร์ชั้น ดิคนหนึ่ง ซึ่งกันได้เล่าเรียนมาจากอาจารย์ท้วม”

พลหัวเราะหึ ๆ

“อาจารย์ท้วมวงเวียนใหญ่ฝั่งธนไซ้ใหม่ละ”

“นั่นแหละ ขึ้นชื่ออาจารย์ท้วมใคร ๆ ก็รู้จักท่านลูกศิษย์ลูกหาเต็มเมือง ทางไสย ศาสตร์ไม่มีใครสู้ กัน ไปอยู่กับท่าน 7 วันพอดี”

พลว่า “แต่ประวัติอาจารย์ท้วมไม่ใคร่ดีนี่หว่า”

“โธ้ย ..... อย่าไปเชื่อข่าวลืออ้ายพล ท่านคือออกจะตายไป แต่คนมันอิจฉาเกลียดชัง ใส่ร้ายท่าน เมื่อก่อนท่านบวชอยู่ที่วัดอะไรก็ลืมไปแล้ว อยู่ทางตลาดพลูนั่นแหละ ท่านเป็นมหาสี่ ประโยค ถูกหาว่าเป็นปาราชิกกับสีกา เลยถูกสึก”

“ความจริงหรือเปล่า” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถามยืม ๆ

“เปล่าครับ ผู้หญิงสาวคนนั้นถูกคนร้ายไล่ฟัน หล่อนวิ่งหนีขึ้นไปบนกุฏิอาจารย์ ท้วม ท่านอาจารย์เห็นคนร้ายวิ่งตามมาก็พาแม่คนนั้น ไปซ่อนไว้ในห้องกุฏิ ปิดประตูหน้าต่าง และ ปิดไฟฟ้าหมด คนร้ายมันโกรธท่านอาจารย์ที่ช่วยเหลือผู้หญิง มันก็เลยไปฟ้องท่านสมภารว่า อาจารย์ท้วมอยู่กับผู้หญิงสาวสองต่อสองในกุฏิ ท่านสมภารพระลูกวัดมาจับสึก หาว่าอาจารย์ท้วม เป็นปาราชิกกับสีกา นี่แหละครับท่านถูกใส่ร้ายจริง ๆ”

เสี่ยหงวนเอื้อมมือลูบคลำข้อมือของนิกร แต่นิกรรีบปิดมืออาเสี่ย และถอยหลังออก ห่างทันที ในเวลาเดียวกันนี้เอง คุณหญิงวาดก็พาเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ นันทา นวลล่อ ประภา และ ประไพเข้ามารวมกลุ่มด้วย

“อาเป็นห่วงแถมจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ” คุณหญิงวาดกล่าวขึ้นอย่างโมโห “นึก ว่าผู้ร้ายมันฆ่าตายเสียแล้ว ที่แท้ก็แอบไปเรียนวิชาไสยศาสตร์มา แกต้องระวังตัวให้มากนะนิกร เรียนอย่างนี้เขาว่ามันจะเข้าตัวเอง นี่ยังไม่ทันไรแกก็รื้อนวิชาแล้วใหม่ละ เสื้อผ้าดี ๆ ไม่ใช่ เอาเสื้อ กางเกงที่เกือบจะเป็นผ้าจี๊รีวแล้วมานุ่ง”

นิกรยิ้มเป็น

“ผมแต่งตัวสวย ๆ อีกไม่ได้แล้วครับคุณอา ต้องแต่งอย่างนี้แหละครับ ผมจะใช้ วิชาความรู้ของผมที่เรียนมาให้เป็นประโยชน์ต่อไป ก็รับขับไล่ผีปีศาจ รับทำเสน่ห์หยาแฝด ฝังรูป ฝังรอย แกักระทั่งต่าง ๆ การค้าเดี๋ยวนี้แย่มาก หากินอย่างนี้ได้เงินคล่อง ๆ ดีกว่า”

ประไพสบตากับศักรักของหล่อนก็กล่าวขึ้นว่า

“รูปร่างหน้าตาดูดีหรือนั่น นวดเกล้าก็ไม่โกน เสื้อผ้าเหม็นสาบออกอย่างนี้”

นิกรค้อนปะหลับปะเหลือก

“อ้อ ... ไม่ต้องมาว่าพี่หรือก กระจจะไปอยู่ที่กระท่อมเล็กท้ายสวนตามลำพัง กรออยู่ร่วมกับใครไม่ได้แล้ว เพราะกรเลี้ยงผีไว้เยอะแยะ”

คุณหญิงวาดสะอื้นโฮง

“อ้วยตาย แกอูตรีเลี้ยงผีหรือนี้ ไม่เอานะ ปล่อยมันไปให้หมด ดีไม่ดีจะมาหลอกฉันเข้า”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“ไม่ต้องกลัวครับ ผีมันอยู่ในอำนาจของผม”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กล่าวขึ้นบ้าง

“แล้วในยามของแก่นะมีอะไรบ้าง”

นายจอมทะเล้นยกมือตอบยามของเขา

“มีหัวกะโหลกหนึ่งหัวครับ แล้วก็เครื่องมือไสยศาสตร์อีกหลายอย่างที่อาจารย์ท้าวให้ผมมา”

สีนาง และคุณหญิงวาดทำหน้าที่แยกไปตามกัน นั้นทาเล่นงานน้องชายของหล่อนทันที

“แกเอากะโหลกผีเข้ามาในบ้านทำไม ดายจริง ..... แยกกลายเป็นพอมดมอผีไปแล้ว ฉันชักกลัวแกเสียแล้วละซี”

นิกรแกล้งทำตาตุ ๆ มองคูพี่สาวของเขา

“หัวกะโหลกผีมีประโยชน์แก่ฉันมาก เพราะมันพูดคุยกับฉันได้ เป็นเพื่อนแก้เหงาอย่างดี แต่มันไม่ทำอะไรใครหรือก เว้นแต่มันจะได้รับคำสั่งจากฉัน”

เจ้าคุณปัจฉิม ๆ สันตึระชะช้า ๆ แล้วกล่าวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ว่า

“คอยดูนะเจ้าคุณ อ้ายกรจะต้องนำเรื่องยุ่งยาก คนในบ้านอาจจะมิใครดีผีตายเพราะถูกผีหลอก”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานเห็นจะเป็นผมมากกว่าคนอื่นครับ”

นั้นทามองคูประไพอย่างหวาดหวั่นใจ แล้วกล่าวกับน้องสะใภ้ของหล่อนว่า

“กรจะทำให้พวกเราหมดความสุข ลงเลี้ยงผีเลี้ยงสาธิตกระทำตัวเป็นพอมดมอผีก็ใช้ไม่ได้ ไพต้องจัดการนะในเรื่องนี้”

ประไพหัวเราะอย่างขบขัน

“ไม่มีอะไรที่น่ากลัวหรือกคะพี่นันทา ไสยศาสตร์นะมันเรื่องเหลวไหลไร้สาระ หลอกได้แต่คนโง่เขลาเบาปัญญาเท่านั้น” แล้วหล่อนก็หันมายกคิ้วให้นิกร “ว่าไงพอมดมอกร เก่งจริงลองเสกคุณปล่อยเข้าห้องไพสักหน่อยได้ไหมคะ”

นิกรยกมือชี้หน้าหล่อน

“อย่าดูหมิ่นตัวของเธอเอง นี่ถ้าไม่ใช่ไฟก็จะบิดไส้ให้ลงไปนอนชักดิ้นชักงอ
เดี๋ยวนี้ ระวังให้ดีก็จะเสกคนทั้งคนเข้าไปอยู่ในท้องไฟในไม่ช้านี้”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง ประไพโกรธจนหน้าเขียว

“บ้า อย่ามาพูดบ้า ๆ นะ ไปเรียนวิชาบ้า ๆ บอ ๆ อะไรมากี่ไม่รู้ รูปร่างหน้าตา
ได้หรือนั่น ใครเห็นก็ต้องเข้าใจว่าเป็นคนบ้า คนผีทะเลอะไรก็ไม่รู้”

นิกรทำตาเขียวเข้าไปใส่หล่อน

“ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้”

ประไพแก่นหัวเราะ

“ถ้าไม่ถอนจะมีอะไรเกิดขึ้น”

นิกรขบกรามกรอด เขยิบตัวเข้ามายืนเบื้องหน้าเมียรักของเขา แล้วล้วงข้อมหยิบ
วัตถุชิ้นหนึ่งออกมา มันคั้นมือถึงตากแห้ง ประไพถอยหลังกรูด นิกรตามเข้าไปทำหน้าที่เสยะ
เหมือนพอมด ยกมือถึงวงเวียนเบื้องหน้าหล่อน เพียงครู่เดียวประไพก็หวีดร้องสุดเสียง ยกมือทั้ง
สองกุมท้องแล้วทรุดตัวนั่ง

“โธ้ย ..... ตายแล้ว ช่วยด้วยคุณพ่อชา กรบิดไส้ไฟแล้วคะ โธ้ย .... ทนไม่
ไหวแล้ว”

ทุกคนตื่นเต็นไปตามกัน ประไพล้มตัวลงนอนบนพื้นถนนบิดตัวไปมาใบหน้าซีด
เผือด ร้องครวญครางน่าสงสาร เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าเล็กน้อยแล้วเอ็ดตะโรนิกร

“อ้ายกร คลายเวทมนต์ของแกเดี๋ยวนี้ แกจะใช้วิชาไสยศาสตร์ของแกฆ่าเมียแกยัง
งั้นหรือ”

นายจอมทะเล้นแสยะยิ้ม

“ไม่ถึงตายหรือครับคุณพ่อ ผมจะสั่งสอนไฟให้รู้สำนึกเสียบ้าง ทีหลังจะได้ไม่
กล้าดูหมิ่นผม”

ดร.ดิเรกเดินเข้ามายกมือตบหลังนิกรค่อนข้างแรง

“เฮ้ ..... ไอ้คิดว่ายุ่กำลังเล่นกลมากกว่า เก่งจริงลองบิดไส้กันหน่อยเถอะวะ”

นิกรมองดูนายแพทย์หนุ่มด้วยความสงสาร

“อ้ายหมอ แกจะลองดิกับกันหรือนี่ ตายนะโว้ย”

“อ้อไร่ ตายก็ตาย ถ้าไสยศาสตร์มีอำนาจเหนือวิทยาศาสตร์ไอ้ก็ยอมตาย เพื่อให้
โลกได้รู้ความจริงว่าไสยศาสตร์ไม่ใช่เรื่องเหลว เอาซี ลองเสกคาถาบ้า ๆ บอ ๆ ของแกบิดไส้
หน่อยซี”

นิกรยกมือถึงขึ้นโบก วนเวียนไปมาเบื้องหน้านายแพทย์หนุ่มแล้วร้ายเวทวิทยา
พิมพ์ในลำคอ เก๊กหน้าให้น่ากลัว เพียงครู่เดียวเท่านั้น ดร.ดิเรกก็ร้องครางลั่นยกมือทั้งสองกด
ท้องทรุดลงนั่งของ ๆ ข้างประไพ ร้องโอดครวญน่าสงสาร

“โอ๊ย ..... โอ๊ย ..... ฝรั่งยอมแพ้แล้ว ..... อูย ..... ตายแน่ๆ”

นิกรยิ้มให้คุณหญิงวาด

“หรือคุณอาจจะลองดีกับผม”

คุณหญิงวาดหน้าซีดตัวสั่น เผลอด้วยยกมือไหว้นิกรหลานชายของท่านด้วยความ
เกรงกลัว

“ฉันทนแล้วจะพอกรจำ อย่าทำฉันเลยพอมหาตำเขิน”

นิกรหมุนตัวไปรอบ ๆ แล้วเค้นหัวเราะ

“ใครอยากจะลองดีอีกว่ามา”

พลยกฝ่ามือผลักหน้านายจอมทะเล้นเต็มแรง

“ไปอาบน้ำอาบท่าโกนหนวดเสียที่อ้ายเปรต เหม็นสาบเต็มทนแล้ว แล้วก็ช่วยแก้
คุณไฟกับดิเรกด้วย ประเดี๋ยวเกิดตายขึ้นพวกเราจะต้องเดือดร้อนช่วยกันทำศพ”

นิกรมองดูนายแพทย์หนุ่มกับประไพ ซึ่งกำลังนอนคั่นทรนทรายน่าสงสาร เพราะ
ถูกเขาใช้เวทย์มนตร์บิดไส้ แล้วนิกรก็ว่าคาถาพิมพ์

“โอม ..... สุคานิกะทำ ..... สาคุน้ำกะทิ อิมังสังฆัง โหตุภควันเต โอม .....
เพียง” แล้วนิกรก็เป่าพรวดไปที่ดร.ดิเรกกับประไพ

ทั้งสองคนหายปวดท้องราวกับปลิดทิ้ง นายแพทย์หนุ่มประคองประไพให้ลุกขึ้น
ต่างคนต่างมองดูนิกรด้วยความเกรงกลัว ดร.ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ ยื่นมือขวาให้นิกรจับแล้วพูดเสียงเครือ

“อิต อิส วันเดอร์ฟูล ไอต้นเด็นแปลกใจมาก โอยอมรับนับถือแล้วว่า ไสย
ศาสตร์ไม่ใช่เรื่องเหลวไหล โอ๊ย ..... แกบิดไส้กันปวดท้องแทบขาดใจตายไปเลย วันหลังแกช่วย
พากันไปฝากตัวเป็นลูกศิษย์อาจารย์ท่วมหน้อยเถอะวะ”

นิกรยิ้มเป็น

“ได้ซี กันเองที่แรกก็เห็นว่าไสยศาสตร์เป็นเรื่องขบขัน แต่พอถูกอาจารย์ท่วม
ลองดีบิดไส้กัน กันก็เลยยอมมอบตัวเป็นลูกศิษย์ และขอเรียนลัดโดยจ่ายค่าเทอมล่วงหน้าตลอดปี
ค่าเบ๊เงี๊ยะโต๊ะเรียนอีก 2,000 บาท รวมทั้งหมด 3,500 บาท” พุดจบเขาก็หันมายิ้มให้ประไพเมีย
รักของเขา “ไงจะประไพ อยากจะลองดีอีกไหมละ กระจกได้เสกธกาคิดเล็กแก๊งที่จอดอยู่หน้าโรง
นั่นเข้าท้องไฟให้ดูเป็นขวัญตา รยยนต์คันใหญ่ ๆ เสกแล้วเหลือนิดเดียว มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น
แต่พอเข้าไปในท้องกลายเป็นรถยนต์ตามเดิม”

ประไพทำหน้าแบ่

“ไม่ไหวละคะ เดินเหินลำบาก อย่าทำไฟอย่างนั้นเลย”

นิกรกวาดสายตามองไปรอบ ๆ แล้วพาตัวเดินไปจากที่นั่น แต่แทนที่จะขึ้นไปบนตึกกลับเดินอ้อมถนนข้างตึกไปทางหลังตึก คุณหญิงวาดมองดูหลานชายของท่านด้วยความห่วงใย แล้วกล่าวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ว่า

“ดิฉันกลุ่มใจเสียแล้วเจ้าคุณ เจ้ากรกลายเป็นหมอผีเชี่ยวชาญในวิชาไสยศาสตร์ไปแล้ว จะทำอย่างไรดีละคะเจ้าคุณ”

“ทำอย่างไร” เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ทวนคำ “ก็ต้องปล่อยมันไปตามเรื่องนะซี อีกไม่ช้าผีมันก็จะเดินยั่วเย้าเต็มบ้านเราไปหมด คนในบ้านเรานั้นก็มากพออยู่แล้ว อ้ายกรเอาผีมาเลี้ยงอีกคงจะเดินหลีกกันแทบไม่พ้น”

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วขึ้น

“ผีมันจะหลอกพวกเรานะซีเจ้าคุณ”

ประไพเห็นฟ้องด้วย

“นั่นนะซีคุณอา เรื่องผีกับไฟไม่เคยถูกโรคกันเลย มีผีวเองช่วยพรรคนี้กลุ่มใจเหลือเกิน”

คุณหญิงวาดหันมาทางเจ้าแห้ว

“เอ็งตามไปดูเจ้ากรหน่อยซีอ้ายแห้ว กรรมันคงยึดกระท่อมท้ายสวนเป็นที่อยู่ของมัน เอ็งช่วยเป็นธุระดูแลเอาใจใส่มันด้วย”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานผมกลัวผีครับ แะะ แะะ รับประทานคุณนิกรเล่นเลี้ยงผียังงี้ไม่เข้าที่เลย”

“แต่ผีมันอยู่ในอำนาจเจ้ากรรมัน คงไม่ทำแกลหรือ”

เจ้าแห้วเดินบ่นพึมพำไปจากที่นั่น ประมุขของบ้าน “พัชราภรณ์” ทั้งสองท่านพาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับสามสหาย และสี่นางกลับขึ้นไปบนตึก ทุกคนต่างปรับทุกข์กันในเรื่องที่นิกรกลายเป็นหมอผีไป

หนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่ง ได้ลงประกาศแจ้งความของนิกร มีข้อความที่น่าสยดสยองหวาดเสียว ดังต่อไปนี้

หมอนิกร การอุทธรณ์

**บ้าน “พัชราภรณ์” ถนนสุขุมวิท รับทำเสน่ห์ยาแฝด ทำคุณไสย แก้
ถูกกระทำฝังรูปฝังรอยทั้งทำ และทั้งแก้ ใช้โหงพราย และกุมารทอง ทำงานสืบสวนจับ
ได้ผีปีศาจ แก่ยาตั้งทำการปิดรังควานทุกชนิด**

ช่วงเวลาไม่กี่วัน หมอนิกรก็กลายเป็นหมอไสยศาสตร์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังไม่ยิ่งหย่อนกว่าอาจารย์ท่วม อาจารย์ของเขาเท่าใดนัก เริ่มต้นจากแม่ย่านางผู้หนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ บ้าน “พัชรภรณ์” ถูกสามีทิ้งขว้างไปมีเมียอื่นสองปีกว่าแล้ว หล่อนมาหาอาจารย์นิกร แล้วร้องไห้รำพันเล่าเรื่องของหล่อนให้ฟัง นิกรรับปากช่วยเหลือหล่อน แล้วก็ทำพิธีฝังรูปฝังรอย ใช้ कुमारทองไปลาดตระเวนคลุจใจให้สามีของแม่คนนั้นกลับบ้านภายในสามวัน โดยเลิกกับเมีย น้อยเด็ดขาดโดยไม่มีเหตุผล ต่อมาท่านขุนอะไรคนหนึ่งซึ่งเป็นข้าราชการบำนาญ และคลังสลากรับเป็นชีวิตจิตใจ ได้มาขอเลขทำยารวงวัลที่หนึ่งจากนิกร ปรากฏว่าท่านขุนโกโกโรคนั้น ถูกกินรวบได้เงินถึง 50,000 บาท และนำเงินมาให้นิกรหมื่นบาทเพื่อตอบแทนบุญคุณ นอกจากนี้ยังฝากตัวเป็นสานุศิษย์ ขอมกราบไหว้นิกร ซึ่งมีอายุคร่าวลูกหลานของเขา

กิตติศัพท์ของหมอนิกรเลื่องลือไปทั่วนครหลวงอย่างรวดเร็ว ประชาชนหญิงชายต่างไหลมาหาเขา ขอให้ช่วยทำเสน่ห์ให้บ้าง เสกเนื้อควายเข้าท้องคู่อริบ้าง บางคนโกรธมากถึงกับขอให้เสกโตะทั้งตัวเข้าท้องศัตรู บ้างเมียนหินตามยี่เกไปขอให้นิกรใช้คาถาอาคมเรียกกลับ บ้างผู้มีเมียน้อยขอให้นิกรทำให้ทั้งเมียน้อย เด็กนักเรียนสาว ๆ มาให้นิกรทำเสน่ห์ผูกมัดหัวใจอาลัยกระเป่าหนัก ขยายแก่ขนาด 60 ขวบมาหานิกรสารภาพว่าหลงรักเด็กหนุ่มวัยทีนเอง บางคนก็เชิญหมอนิกรไปจับไล่ผีปีศาจที่มาเข้าสิงลูกสาวของเขา นิกรต้องทำงานเกี่ยวกับไสยศาสตร์อย่างเหน็ดเหนื่อยตลอดวัน แต่เขาก็มีอาหารการกินที่ผู้คนนำมาถวายเขาอย่างเหลือเฟือ บุหรีควันละเอียดขนมปังอย่างดี ผลไม้ราคาแพง และเหล้าเต็มกระถ่อมไปหมด ประชาชนที่เคยชินกับอาจารย์ท่วมต่างหันมาศรัทธานิกรผู้เป็นลูกศิษย์ ทำให้อาจารย์ท่วมขาดรายได้ไปมาก เป็นเหตุให้อาจารย์ท่วมมาหานิกรที่บ้าน “พัชรภรณ์” หลายครั้ง ขอร้องให้นิกรไปร่วมกับเขาที่บ้านวงเวียนใหญ่ธนบุรี

นิกรมีรายได้วันหนึ่งไม่ต่ำกว่าพันบาท แต่เขาไม่สนใจกับเงินรายได้ที่ใคร ๆ นำมาให้เขา ได้เท่าไรก็ให้ประไพหมด นี่เองทำให้ประไพสนับสนุนงานของสามีเป็นอย่างดี และคนอื่น ๆ ก็พลอยศรัทธาเลื่อมใสไปตาม ๆ กัน

“อายกรรมันแน่วัย” เลี้ยหวนพูดกับเพื่อนเกลอของเขาเช่นนี้ “ขณะนี้ตลาดการค้าชบเซา บริษัทการค้าต่าง ๆ ทำท่าจะเจ๊งไปตามกัน แต่อายกรรมิรายได้ดีมาก วันหนึ่งประมาณพันบาทเป็นอย่างน้อย เดือนละสามหมื่นบาท ลงทุนเครื่องมือเครื่องใช้ชนิดน้อย บริษัทใหญ่ ๆ ยังไม่ได้ผลกำไรอย่างนี้”

หมอนิกรแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเก่า ๆ ไว้หนวดเครารุงรังปล่อยผมเผ้ายาวไม่ยอมตัดหลาย ๆ วันจึงจะอาบน้ำสักครั้ง เจ้าแห้วยืนยันว่านิกรอาบน้ำในขวดโหลใบเล็ก ๆ คือยอต้วงลงเหลือเล็กน้อยแล้วอาบน้ำในขวดโหล ซึ่งเจ้าแห้วเป็นลูกศิษย์ก้นกุฎิของนิกร คอยปรนนิบัติรับใช้อย่างใกล้ชิดตลอดเวลา และนิกรได้ให้รางวัลเจ้าแห้ววันละ 50 บาททุกวันไป ทำให้การเงินของเจ้าแห้วดีขึ้น ระหว่างนี้นิกรห่างเหินกับเพื่อนเกลอของเขามาก เขาไม่ยอมอย่างกราบขึ้นไปบนตึกใหญ่เลย เขากินนอนอยู่ที่กระท่อมท้ายสวนหลังบ้าน “พัชรภรณ์” และพึงใจในชีวิตอันสงบเงียบของ

เขา อยู่ว่าง ๆ ก็พุดคุยเล่นหัวกับพวกโหงพราย, กุมารทอง หรือรักยมที่เขาเลี้ยงไว้ จนกระทั่งบางที เจ้าแห้วถึงกับวิ่งหนีออกมาจากกระท่อมหลังนั้น เมื่อเห็นนิกรหัวเราะต่อกระซิกอยู่คนเดียว

บ่ายวันนั้นฝนตกพรำ

เสี้ยหงวนเดินฝ่าละอองฝนตรงมายังกระท่อมท้ายสวนด้วยความคิดถึงนิกร เพราะไม่ได้เห็นหน้านิกรมาห้าหกวันแล้ว อาเสี้ยแลเห็นเจ้าแห้วนอนไขว่ห้างหลับสนิทอยู่บนร้านหน้ากระท่อม เขาหยุดยืนมองดูเจ้าแห้วอย่างขบขัน เจ้าแห้วอ้าปากหาวกรนเสียงสนั่นหวั่นไหว

อาเสี้ยก็มกลงหยิบหลอดกระดาษสำหรับดูดน้ำอัดลมหลอดหนึ่งขึ้นมา แล้วยัดลงไประหว่างหัวแม่เท้ากับนิ้วชี้เท้าขวาของเจ้าแห้ว เสริ่งแล้วก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบเครื่องชีดเป็นชินออกมาฉีดไฟขึ้น จุดหลอดกระดาษนั้นทำไฟเย็นเจ้าแห้ว แล้วเขาก็เดินยิ้มกริ่มเข้าไปในกระท่อมหลังนั้น

กิมหงวนหยุดชะงักที่ประตูกระท่อม เขาแลเห็นนิกรกำลังนอนกลิ้งตัวอยู่บนพื้น และหัวเราะร่วน บางทีก็พลิกตัวกลับยกมือไขว่คว้าอากาศ ท่าทางของนิกรเหมือนกับว่ากำลังเล่นปล้ำกับใคร อาเสี้ยเต็มไปด้วยความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

“แสะ แสะ ออย่า ..... อ้ายหนู อี ..... อี ออย่าเล่นจ๊อเวอพอซีโว้ย พอจ๊กจี้ ..... อูเว๊ก ..... ออย่าเล่นนำกุมารทอง คูชี ..... อ้ายรักอ้ายยมก็พลอยเป็นไปด้วย สะ สะ พอแล้วโว้ย พอเหนื่อยแล้ว ไปหลับไปนอนกันเสี่ยที เพื่อนพอมหาแล้ว”

ทันใดนั้นเองไฟเย็นซึ่งเย็นแต่ชื่อ ก็ทำให้เจ้าแห้วตกใจตื่นร้องเอะอะเอ็ดตะโร

“โ๊ยย ..... โ๊ยย ..... ปู้โซ่ ..... รับประทานฉาปนกิจกันทั้งเป็นอย่างจี้ ผมงก็แยชีครบ ว้า ..... หมด หัวแม่ตีนพองหมดแล้ว”

เสี้ยหงวนหันไปมองดูเจ้าแห้วอย่างขบขัน แล้วเดินเข้าไปในกระท่อม นิกรลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิเบื้องหน้าโต๊ะสี่เหลี่ยมเตี้ย ๆ อันเป็นโต๊ะบูชา บนโต๊ะมีหิ้งกะโหลกมนุษย์หนึ่งหัว กระจกวงรูปเชิงเทียนแจกันปักดอกไม้ พระพุทธรูปในกรอบแก้วหนึ่งองค์ นอกจากนี้มีเครื่องอุปกรณ์ในพิธีไสยศาสตร์อีกหลายอย่าง หลังโต๊ะบูชาคือห้องนอนของนิกร ซึ่งประตูห้องปิดอยู่ตลอดเวลา เบื้องหน้านิกรมีเสื่อจันทบูรขนาดใหญ่สำหรับรับแขกปูอยู่สองผืน พร้อมด้วยกระโถนบัวน้ำหมาก บรรยายภาคนิกรกระท่อมค่อนข้างอับ แต่กระท่อมนี้อยู่ลับตาผู้คน และมีทางเข้าออกทางประตูหลังบ้าน “พัชรภรณ์” เป็นพิเศษ ผู้ที่มาหานิกรจึงไม่ต้องอับอายขวยหน้าใคร เขตหลังบ้าน “พัชรภรณ์” เป็นถนนซอยเล็ก ๆ และเป็นที่ดินรกร้างว่างเปล่า

กิมหงวนทรุดตัวลงนั่งข้างนิกรแล้วมองดูเพื่อนเกลอของเขาอย่างแปลกใจ

“เมื่อกี้แกปล้ำกับใครวะอ้ายกร”

นายจอมทะเล้นอมยิ้ม

“เด็ก ๆ ของกันนะซี มันชนเหลือเกิน กระโดดกอดคอกันบ้าง ปีนขึ้นมานั่งบน
ตัก และกอดปล้ำกันบ้าง ตั้งเจ็ดแปดคนเล่นกันเกียวยทั้งวัน”

กิมหงวนกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“เด็กที่ไหนวะไม่เห็นมีสักคน”

นิกรหัวเราะ

“ไม่ใช่เด็กที่มีชีวิตไว้อะ มันเป็นโหงพราย, กุมารทอง และรักยม จะมองเห็นตัวมัน
ได้อย่างไร” พุดจบนิกรก็หันไปทางขวามือ แล้วชี้ไปทางหน้าต่าง “เฮ้ย ๆ ๆ เสือกปีนหน้าต่าง
เล่นแล้วเดี๋ยวตกลงมาแข่งขาหักเท่านั้น เอ็งลงมา เอ ..... ซักจะชนกันใหญ่แล้ว ประเดี๋ยวพอจับ
ถ่วงน้ำหนักเลย”

อาเสียมองตามสายตานิกรแล้วขมวดคิ้วขึ้น

“อ้อ ..... แล้วแกมองเห็นผีที่แกเลี้ยงไว้ยังงั้นหรือ”

นิกรพยักหน้าอย่างภาคภูมิใจ

“เห็นซี ไม่เห็นตัวมัน มันจะเลี้ยงมันได้อย่างไร เด็กของกันแต่ละคนเขี่ย
ทิ้งนั่น”

กิมหงวนพยักหน้ารับทราบ

“ตั้งแต่แกเป็นพ่อมดหมอผี เราไม่ใคร่จะได้พูดคุยกันเลย อ้ายพลก็ไม่รู้ว่าเป็น
อย่างไรไม่ใคร่จะอยู่ติดบ้าน บางทีก็กลับมารุ่งสว่าง ทำให้คุณนั้นหงอยเหงาเศร้าโศกไปเหมือนกัน
แกไปเที่ยวกับกันสักวันเถอะวะ เย็นนี้ไปหาข้าวกินกันแล้วไปคูหนั่ง ชวนอ้ายหมอไปด้วย”

นิกรสั่นศีรษะ

“กันตัดแล้ว ความสุขผิวเผินอย่างนั้นกันไม่ปรารถนา กันถือสันโดษชีวิตเจียบ ๆ
อย่างนี้ช่วยให้กันมีความสุขมาก กันจะศึกษาหาความรู้ในวิชาไสยศาสตร์ให้มากที่สุด อีกไม่ช้ากัน
ก็จะถอดวิญญาณไปไหน ๆ ได้ นรกสวรรค์หรือหิมพานต์ไปได้ทั้งนั้น”

อาเสียอดหัวเราะไม่ได้

“เรียนทางนี้มากเกินไปมันจะบ้านะไว้อะ”

“เปล่า ถ้ารู้หลักการของมันก็จะเป็นภัยแก่เราเลย ผู้ที่เป็นบ้าเพราะ
รู้เท่าไม่ถึงการณ์ กันเรียนตามหลักวิชาของอาจารย์ท้วมจริง ๆ แต่ว่าขณะนี้อาจารย์ท้วมกับกันชักไม่
กินเส้นกันเสียแล้ว”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

“ท่านอิจฉากันวะ ผู้คนกำลังเล่าลือกันทั่วเมืองว่ากันเก่งกว่าท่าน ลูกศิษย์ลูกหา
ของท่านก็มาฝากตัวเป็นลูกศิษย์กันหมด รายได้ของท่านตกไป ท่านมาชวนกันไปร่วมงานกับท่าน
ที่บ้านฝั่งธนหลายครั้งแล้ว แต่กันไม่ไป เมื่อคืนนี้ อาจารย์ท้วมเสกเก้าอี้เหล็กตัวนั้นปล่อยมาจาก
บ้านฝั่งธนเพื่อจะให้มาเข้าห้องกัน แต่กุมารทองมันบอกกันเสียก่อน กันจึงรอดพ้นอันตราย เห็น

ไหมละแก้อีตัวนั้นแหละ แกลองคิดดูซิวะ ถ้ามันเข้าไปอยู่ในห้องกัน มันจะทนนไหวหรือ อย่างน้อยขาแก้อีกก็คงจะดำใส่ฟุงกันทะเล นี่ถือว่าเป็นอาจารย์นะ ถ้าเป็นคนอื่นกันเอาตายแล้ว”

“เอ ..... ถ้ายังงั้น ในไม่ช้าแกกับอาจารย์ท่วมอาจจะสู้รบกันด้วยวิชาไสยศาสตร์ก็ได้ เป็นต้นว่าต่างคนต่างบิดไส้กัน”

นิกรว่า “ถ้าอาจารย์เล่นงานกันก่อน มันก็เอาเหมือนกัน สมัยนี้เรื่องลูกศิษย์คิดล้างครูมันเรื่องเล็กโวย”

“อ้อ ..... คิดได้ยังงี้ แกลงมีความสุขความเจริญแน่”

เจ้าแห้วพาตัวเดินเข้ามาในกระท่อม และทรุดตัวนั่งลงข้างประตู กล่าวกับนิกรอย่างยิ้มแย้ม

“รับประทานมีหมู เอ๊ย ..... มีแขกมาหาครับ”

“ผู้หญิงหรือผู้ชายวะ” นิกรแกล้งถามเสียงกังวาน

“ผู้หญิงครับ”

“แก่หรือสาว”

“แก่ครับ”

“ถ้าแก่เอ็งออกไปบอกว่าข้าไม่ว่าง ข้าไม่ชอบต้อนรับคนแก่โวย ถ้าสาว ๆ ละก็ ดึกคืนเที่ยงคืนเรียกได้มีรถส่งถึงบ้านเสร็จ บางทีหมอยังแถมเงินให้ด้วย ค่าลงเลขลงยันต์ ค่าน้ำมัน จันทน์ที่ลูบไล่ชโลมตัวไม่คิดยังได้”

หญิงชราคนหนึ่ง คลานเข้ามาในกระท่อม ลักษณะท่าทางของหล่อนเป็นคนหัวโบราณ ไร่การศึกษา อายุประมาณ 60 เศษ รูปร่างผอมบาง แต่งกายง่าย ๆ แต่สะอาดเรียบร้อย หล่อนประนมมือไหว้นิกรอย่างพินอบพิเทา

“คุณหมอละ คุณหมอลำดิฉันได้ไหมคะ ดิฉันเคยมาขอน้ำมันต้ไปรดลูกสาวของดิฉัน ซึ่งมันคุ้มดีคุ้มร้าย”

นิกรรับไหว้ และพูดด้วยอย่างเสียไม่ได้

“จำไม่ได้หรือว่าคุณน้ำ คนที่มาหาฉันวันหนึ่งตั้งหลายสิบคนใครจะจำได้ มีอะไรจะให้ฉันช่วยอีกล่ะ หรือแฟนหนุ่มทรยศก็ว่ามา”

หญิงชราหน้าจ้อย

“โถ ..... ดิฉันนะ 65 แล้วค่ะคุณหมอ ฮอว์โมนหมดไปนานแล้ว เรื่องพรรค์นี้ไม่เคยคิดหรือค่ะ อ้า ..... นังหนูของดิฉันถูกผีเข้าค่ะคุณหมอ มันเป็นผีปอบติดตามนังหนูมาจากเมืองสุรินทร์ค่ะ นังหนูมันไปเยี่ยมป้าของมันเมื่อเร็ว ๆ นี้ พอกลับมาบ้านก็สติฟั่นเฟือน แล้วเมื่อเช้านี้เองก็อาละวาดยกใหญ่ ผีปอบมันเข้าสิงนังหนูค่ะ มันบอกว่า มันตามนังหนูมาจากอีสาน คุณหมอรูณาไปช่วยไล่ผีเอาบุญหน่อยเถอะนะค่ะ”

นิกรป็นสีหน้าเคร่งขรึม ให้สมกับเป็นอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ

“เอาบุญอย่างเดียวจะดีรึอน้ำ การไล่ผีก็ต้องเสียค่ากำนัลครู 50 บาท พี่ขาวหนึ่งฝัน เหล้าหนึ่งขวดตามธรรมเนียม แต่ว่าลูกสาวของคุณน้ำอายุเท่าไรละ สวยไหม แล้วก็มีพี่หรือยัง”

“อายุ 20 กว่า ๆ ค่ะ พวกกันอย่างตรงไปตรงมานะคะ ดิฉันน่าจะมันเป็นสาว แต่ มันจะแอบไปมีพี่ที่ไหนบ้างดิฉันก็ไม่เห็นค่ะ อ้ายเรื่องความสวย นังหนูของดิฉันก็อยู่ในเกณฑ์ สวยทีเดียว”

อาจารย์กรยิ้มเป็น

“ถ้ายังงั้นตกลงคุณน้ำ ฉันจะไปไล่ผีรายนี้เอง จับมันถ่วงน้ำเสีย มันจะไม่มี โอกาสได้ไปผูกไปเกิด หมูหมามีลมไปไม่เข้าเสือกมาเข้าคน ผีอันตรายอย่างนี้ใช้ไม่ได้ แต่ฉันจะ พาเพื่อนฉันไปด้วยนะ”

“ค่ะ ค่ะ เชิญสิคะ ดิฉันเอาธูปเทียนจมน้ำจอร์อยู่หลังบ้านคุณหอมแล้ว”

นิกรพยักหน้ารับทราบ

“ก่อนจะมามาหาฉัน คุณน้ำได้ไปรับหมอสีที่ไหนมาขับไล่หรือยัง บอกฉันตามตรง นะอย่าโกหก”

“ดิฉันไปรับหมอสีทางวัดราชา ๆ เมื่อตอนเที่ยงนี้เองแหละค่ะ แกชื่อหมอผาด ยิ้ม เจียวค่ะ”

“อ้อ” นิกรพูดขานคาง

“คุณหอมรู้จักหมอผาดหรือคะ”

“เปล่า ไม่รู้จักหรอก”

“ไม่รู้จักทำไมร้องอ้อล่ะคะ”

“เอ๊ะ คุณน้ำจะเป็นเจ้าปากฉันยังงั้นรี แล้วยังไงหมอผาดช่วยไม่ได้”

“ค่ะ หมอผาดไล่เท่าไรมันก็ไม่ยอมออก มีหน้าซำยังดำหมอดั้งแต่ปู่ย่าตาทวดลง มา จนกระทั่งหมอผาดเผ่นกลับ ดิฉันเลยต้องมาหาคุณหอม และเชื่อว่าผีปอบรายนี้คงไม่เหลือ ความสามารถของคุณหอมกรไปได้”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“เรื่องเล็ก” แล้วเขาก็เอื้อมมือหยิบหวายเส้นเล็ก ๆ และขำของเขา ซึ่งวางอยู่ใต้ โต๊ะบูชา “ไปไว้หรงวน ไปด้วยกัน แกจะได้เห็นความสามารถของกันในการขับไล่ภูตผีปีศาจด้วย เวทย์มนต์คาถา”

ครั้นแล้ว สองสหายกับหญิงชราที่ลุกขึ้นพากันเดินออกไปจากกระท่อมหลังนั้น ทิ้งให้เจ้าแห้วอยู่ฝ้ากระท่อมตามลำพัง

ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง มอริสพายเปลือ่งก็พาหญิงชรา กับนิกร และเสี่ยวหงวนมา ที่บ้านหลังนั้น ซึ่งอยู่ในซอยซอยหนึ่งของจุฬาลงกรณ์ทางสะพานเหลือง บ้านที่กล่าวนี้เป็นเรือน โบราณชั้นเดียวเก่าคร่ำคร่า ไม่มีบริเวณบ้านปลูกเบียดเสียดชิดกัน ที่หน้าบ้านมีคนไทย และ

คนจีนประมาณ 20 คนยืนรวมกลุ่มกันอยู่ เมื่อหญิงชราทักนิกร และกิมหงวนลงมาจากรถ ทุกคนก็ได้ยินเสียงผู้หญิงคนหนึ่งร้องเอะอะเฮ็ดตะโรอยู่บนเรือน

“หมอผีมาแล้วเรอะ คีทีเดียว ภูจะได้อั๊กคอมันเสีย”

นิกรสะอึกเฮือก ล้วงมือลงไปน้ยามหยิบข้าวสารออกมาเสกซัดไปทันทีเพื่อข่มขวัญปีศาจ ปากก็ร้ายเวทพึมพำ

“โอม ..... สวาหะสวาหะ มะยังกันเดวิสุง ๆ โอม ..... เพียง”

ยายซิ้มแก่คนหนึ่งกระซิบกระซาบกับชายชราคนหนึ่งเบา ๆ

“อ้าวอ้อเสียอ้อ”

ถึงแม้กระซิบ นิกรก็ได้ยินถนัด เขาหันไปทำตาเขียวกับยายซิ้มแก่คนนั้น

“ใครบอกลือลือว่าอ้อเขี้ยว ประเดี้ยวพอบิดได้เสียเลย”

ยายซิ้มหัวเราะอย่างใจเย็น

“บิกยังงาย ใส่อ้ออยู่ในท้องลือบิดล่ายเรอะ”

หญิงชราผู้เป็นมารดาของคนไข้ ส่งภาษาจีนคุยยายซิ้มแก่ แล้วอธิบายให้ทราบว่าเป็นนิกรเป็นพ่อมดหมอผีที่มีชื่อเสียงไม่ใช่คนบ้า แล้วหล่อนก็พาสองสหายขึ้นไปบนเรือนของหล่อน เด็กชายรุ่มหนุ่มคนหนึ่งเป็นผู้เปิดประตูออกมารับ

“พี่เอ็งเป็นยังงิงข้างอ้ายหนู”

“ไอ้โฮ อาละวาดใหญ่เขี้ยวแม่ จับแมวฉีกขา กินไปทั้งตัว”

หญิงชรา ร้องสุดเสียง

“ตายแล้ว อีพิมพ์กินแมวของข้า”

“พี่พิมพ์ไม่ได้กินหรอก แมวดิบ ๆ ใครจะกินเข้าไปได้ ศีบอบที่สิงอยู่ในร่างของพี่พิมพ์มันกินต่างหาก”

กิมหงวนชักใจไม่ดี เอื้อมมือเขี่ยแขนนิกรแล้วกล่าวว่า

“กันกลับละไว๊กร ลงแดกแมวเป็น ๆ ทั้งตัวยังงี้ ไม่ปลอดภัยเสียแล้ว บรือว์ ..... นากลัวไว๊”

นิกรหัวเราะอย่างใจเย็น ตามธรรมดาเขาเป็นคนกลัวผีที่สุด แต่เดี๋ยวนี้ผีไม่มี ความหมายสำหรับเขาเลย

“มากับกันไว้ใจเถอะวะ อย่างมากมันก็กินตับได้ใส่พุงแก่เท่านั้น”

อาสาเสกซัดเฮือก แจ็งใจเดินตามนิกรกับหญิงชราผ่านประตูรั้วนอกชานเข้าไปในบ้าน เด็กหนุ่มลูกคนเล็กของนางเพิ่มรีบปิดประตูใส่กลอนทันที เพราะไม่ต้องการให้บุคคลภายนอกได้พบเห็นพี่สาวของเขาอยู่ในสภาพอันน่าสังเวชใจเช่นนี้

หญิงสาวคนหนึ่งอายุประมาณ 20 เศษ นุ่งผ้าถุงสีดำสวมเสื้อชั้นในคอกระเช้านั่งอยู่ที่ประตูห้องนอน และห้อยเท้าลงมาที่ระเบียงหน้าห้อง หล่อนคือพิมพ์ ลูกสาวคนโตของนาง

เพิ่ม ซึ่งมีอาชีพเป็นแม่ค้าขายทอดมันปลากรายอยู่ที่ตลาดสามย่าน พิมพ์เป็นหญิงสาวที่มีรูปโฉม
โนมพรรณอยู่ในเกณฑ์สวย รูปร่างอวบอัด มีส่วนเว้าและส่วนโค้งช่วยวนตาไม่น้อย แต่ขณะนี้
หล่อนควบคุมจิตใจของหล่อนไม่ได้แล้ว นัยน์ตาของหล่อนวาวโรจน์น่ากลัว ใบหน้าเคร่งเครียด
ผมเผ้ายุ่งเหยิง หล่อนนั่งหัวเราะ และร้องไห้ตลอดเวลา บางทีก็ร้องตะโกนคำทำทนายตามธรรมดา
ของคนที่ถูกผีเข้า หล่อนถ่มน้ำลายไว้ตามพื้นหลายแห่ง ลักษณะท่าทางคล้ายคนวิกลจริต พอแล
เห็นนิกรหล่อนก็สะดุ้งขึ้นยืน และเดินเร็ว ๆ ยกมือชี้หน้าเขา

“มีงันนะรีหมอผีที่จะมาขับไล่กู ฮ้า ฮ้า มา ..... มาลองดูว่าใครจะแน่กว่าใคร กูนี่
แหละเฮี้ยอ้ายคำหัวหน้าโจรเมืองสุรินทร์ ถูกตำรวจยิงตายเมื่อปีก่อน”

นิกรแทนที่จะโกรธกลับหัวเราะ เขาจ้องมองดูหญิงสาวสักครู่ แล้วหันมาถาม
กิมหงวนเบา ๆ

“เฮี้ย ..... คาถาไล่ผีว่ายังไงวะ กันลืมไปแล้ว”

อาเสี้ยสะดุ้งเฮือก

“จะไปรู้อีไร กันไม่เคยเรียนนี่หว่า”

หมอผีฝันยิ้มแห้ง ๆ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบสมุดโน้ตเล่มหนึ่งออกมาเปิดออกดู
สักครู่เก็บไว้ในกระเป๋าตามเดิม เขาล้วงมือลงไปน้ยามของเขา หยิบหวายเส้นเล็ก ๆ ขดหนึ่งยาว
ประมาณหนึ่งเมตรออกมาคลี่ออก แล้วก็หันมาทางหญิงชรา

“ฉันจะจัดการไล่ผีเดี๋ยวนี ถ้าฉันรุนแรงกับลูกสาวคุณน้ำไปบ้างละก็ อย่าถือ
โทษโกรธเคืองฉันนะ”

นางพิมพ์ยกมือไหว้ท่วมหัว

“เชิญเถอะคะคุณหมอ จะทำยังไงก็สุดแล้วแต่วิธีของคุณหมอเถิด”

นิกรส่งยิ้ม และหมวดขอทานให้กิมหงวนถือไว้ เขาก้าวจากนอกชานขึ้นสู่
ระเบียงหน้าห้อง ทันใดนั้นเองพิมพ์ก็ปรากฏเข้ามา ยกเท้าถีบนิกรหงายหลังหล่นลงมานอกชาน
ดังโครม

“โธ๊ย” หมอผีคราง แล้วลุกขึ้นยืน

หญิงสาวหัวเราะชอบใจ

“ยังไงอ้ายหมอผี หน้ายังงั้นหรือจะมาขับไล่อ้ายคำ กูไม่มีวันไปเสียดะ กูจะกิน
ตับไตไส้พุงอีสาวคนนี้เสียก่อน กูถึงจะกลับสุรินทร์”

นิกรยิ้มแหย ๆ

“ไปเสียดี ๆ เอะอ้ายคำ หวายเส้นนี้ได้ลงอักขระเลขยันต์ไว้ เอ็งโดนเข้าไป
ทีเดี๋ยวนั้น เอ็งจะเจ็บปวดถึงชั่วหัวใจ”

“กูไม่ไป กล้าดีเข้ามาซี”

นิกรกระโจนพรุดขึ้นไปยืนบนระเบียงหน้าต่างแล้วเงื้อหวายหวดขวับลงกลาง
หลังหญิงสาวโดยไม่แรงนัก กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่น

“อ้ายกร อย่ารังแกผู้หญิงโง่โง่”

นายจอมทะเล้นจู้ปาก หันมาทำตาเขียวกับเพื่อนเกลอของเขา

“ไม่ใช่รังแกผู้หญิง ร่างนี้เป็นร่างของเธอก็จริง แต่ปีศาจมันสิงอยู่ในร่าง ซึ่งเธอ
ไม่มีความรู้สึกอะไรหรอก เข็มยื่นให้แตกยับไปทั้งตัว พอฝี้ออกแล้วก็ไม่เห็นรอยหวาย ยืนดูเฉย ๆ
เถอะวะ”

ทันใดนั้นเอง หญิงสาวก็ลั่นหมัดขวาชนหน้าหมอสีเต็มเหนี่ยว โดยที่นิกรไม่ทัน
ระวังตัวเพราะมัวแต่พูดกับเสี่ยหงวน นายจอมทะเล้นเซถลาไปหลายก้าว แลเห็นดาวขึ้นกลางวัน
หลายดวง พอตั้งตัวได้เขาก็เดินอย่างสามขุมเข้าไปหาหล่อน เงื้อหวายหวดลงตามร่างของหญิงสาว
สามสี่ทีติด ๆ กัน

“อ้ายคำ มึงจะไปหรือไม่ไป”

“กูไม่ไป” หญิงสาวตะโกนลั่นบ้าน

นิกรเดินกลับมาหานางเพิ่ม ซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ เสี่ยหงวนกับเด็กหนุ่มลูกชายคนเล็ก
ของหล่อน แล้วหมอสีกก็กล่าวกับหญิงชราด้วยเสียงหนัก ๆ

“เห็นจะต้องใช้วิธีเด็ดขาดคุณน้า ฝี้อ้ายคำมันคือหวายเสียแล้ว มันแน่เหมือนกัน
แต่ว่ามันคงไม่แน่ไปกว่าฉัน”

นางเพิ่มยิ้มเศร้า ๆ น่าสงสาร

“คุณหมอมจะทำอย่างไร ก็สุดแล้วแต่คุณหมอเถอะค่ะ ขอให้ฝีมันออกจากอิเหนาก็
แล้วกัน โธ ..... ลูกดิฉันแม่แล้ว”

นิกรเม้มปากแน่น หันมาทางอาเสี่ยกิมหงวน

“ช่วยกันโง่โง่อ้ายเสีย”

กิมหงวนสะคั่งเฮือก

“ฮ่า กันมีความรู้ในเรื่องนี้เมื่อไรเล่า ดีไม่ดีเดี๋ยวมันหักคอกันเท่านั้น”

หมอสีมิ้มแห้ง ๆ

“กันก็ชักปอด ๆ ไล่ฝีมามากหลายรายแล้ว ไม่เขี้ยนเหมือนรายนี้เลย แต่ว่า ..... เอวจะ
กันยอมตายถ้ากันปราบฝี้อ้ายคำไม่ได้ กันจะนุดหล่อนเข้าไปในห้องแล้วปิดประตูใส่กลอนต่อสู้กับฝี
อ้ายคำให้ถึงที่สุด”

ครั้นแล้ว นิกรก็เดินปรี่เข้าไปหาคนไข้สาว หล่อนกำหมัดกัดฟันถ่มน้ำลายรดนิกร
ทันที หมอสีหยุดชะงักแล้วตะคอกด้วยเสียงน่ากลัว

“อ้ายคำ กูจะจับมึงด้วยเวทย์มนต์คาถาของกู และกูจะเอามึงไปถ่วงน้ำ มึงจะได้ไม่มีโอกาสไปผูกไปเกิดอีก ถ้ากลัวก็ออกจากร่างหญิงสาวผู้นี้เสียดี ๆ มึงจะเข้าสิงเขาทำไมในเมื่อเขาไม่ได้เป็นศัตรูกับมึง มึงจะออกหรือไม่ออก”

พิมพ์นัยน์ตาลนจ้องมองคูหมอผีราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ นางเพิ่มกับลูกชายคนเล็กออกสั้นขวัญแขวนไปตามกัน อาเสี้ยกิมหงวนจ้องมองคูนิกรด้วยความเลื่อมใส นิกรปราดเข้าประชิดตัวคนไข้กหวายขึ้นหวดเบา ๆ สองสามครั้ง พิมพ์ชกซ้ายป่ายขวาตุลุด เรียวแรงของหล่อนราวกับชายฉกรรจ์ หมัดหลงของหล่อนถูกปากครึ่งจมูกครึ่งของหมอผีอย่างฉับใจ นิกรหงะหายหล่นลงไปนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่กลางนอกชาน คนไข้กหวายเราอย่างขบขัน

“ยังไฉวะอ้ายหมอ ความรู้ของมึงนะไม่สามารถที่จะจับไล่ผีอย่างกูได้แล้ว มา .....

ลูกขึ้นมา”

หมอผีค่อย ๆ ลูกขึ้นยืนแล้วครางหงิง ๆ หัน ไปยิ้มกับนางเพิ่มแล้วกล่าวว่า “นี่ถ้าเป็นหมออื่นก็คงถูกมันหักคอตายแล้ว เรียวแรงมันยังกะควายวัว แต่ฉันจะต้องปราบมันให้ได้คุณน้ำไม่ต้องตกใจ ลูกสาวของคุณน้ำยังไม่เป็นอันตรายหรอก เพราะมันยังไม่ได้กินดับไตใส่ฟุง ต่อไปนี่ฉันจะใช้ให้โหงพราย และกุมารทองฉันต่อสู้กับผีอ้ายคำ ถ้ามีอะไรผิดปกติ หรือผิดปกติ คุณน้ำกับอ้ายหนูอย่าพูดทักไม่ได้เชียวนะ ขึ้นทักอาจจะถึงกับเป็นบ้าเป็นหลังไปเลย”

นางเพิ่มหน้าซีดเผือด ดึงลูกชายรุ่นหนุ่มของแกเข้ามากอด

“คะ คะ ดิฉันไม่ทักหรอกคะ อ้า ..... อ้ายหนูเอ็งอย่าปริปากพูดอะไรนะลูก คุณหมอท่านจะใช้ผีของท่านปราบผีอ้ายคำ”

กิมหงวนชักสงสัยก็กล่าวถามนิกร

“อ้าวพูดได้ไหมวะ”

“ไม่ได้” นิกรตวาดแหว็ด “ถ้าแกร็กชีวิตของแก แกต้องยื่นดู หรือยื่นฟังเลย ๆ”

อาเสี้ยจู้ปาก

“แหมโวย ตื่นเต้นจังวะ”

“บอกอย่าพูด” หมอผีตะโกนลั่น แล้วทำปากหมุบหมิบร่ำยาวเวทิตยาในลำคอ ซึ่งนิกรได้ยินแต่เสียงของเขาเพียงคนเดียว “โอมมหาละลวย โอมมหาละลอก ผีที่เข้าสิงจงออก .... ออกมา ..... ออกมา ธรรมมัง สังฆัง ..... เพียง ๆ ๆ” แล้วนิกรก็พูดขึ้นดัง ๆ “เอามันกุมารทองลูกพ่อ โหงพรายเอาอ้ายคำให้อยู่ ช่วยกันยูโดเลยลูก เอาเลย”

หญิงสาวถอยหลังกรูด หล่อนทำท่าเหมือนกับเห็นศัตรูของหล่อนเข้ามาล้อม ทำให้นางเพิ่มกับลูกชายคนเล็กขนลุกชูไปตามกัน พิมพ์กแขนทั้งสองขึ้นตั้งท่ามวยแล้วชกต้อยตะเกิบเป็นพัลวัน นิกรเดินอยู่นอกชานตบมือหัวเราะลั่น

“ยังงั้น เอมันให้อยู่กุมารทอง เตชะพาพิชฌูก บานพับใน อ้าว ..... อย่าถอยลูก พ่อ ผู้ตาย ..... เตชะ ..... สอก ยังไงลูก ..... สอกสั้น มืออย่าตกคอยชกสวนให้ดี ฮะ ฮะ มันถอยเข้าห้องแล้ว บุกละ”

คนไข้หลับหูหลับตาชกเหวี่ยงแหด้วยหมัดซ้ายขวา และล่าถอยเข้าไปในห้องนอน นิกรรีบก้าวขึ้นมาบนยกพื้นติดตามเข้าไปในห้องนอนโดยด่วน เขาหันมาปิดประตูไล่กลอนทันที เสียงตึงตังโครมครามดังอยู่ในห้อง เสียงกระຈักตู้ และวัตถุอื่นอีกสองสามชิ้นแตกเปรื่องปร่าง กิมหงวนหันมากระซิบกระซาบกับหญิงชรา

“อย่าทักนะคุณน้ำ ตายนา”

“คำ ไม่ทักหรอกค่ะ” นางเพิ่มพูดเสียงสั้น

การต่อสู้สิ้นสุดลงแล้ว แต่นาน ๆ ก็มีเสียงด้นเบา ๆ ต่อจากนั้นเพียงครู่เดียวทุกสิ่งทุกอย่างก็ตกอยู่ในความสงบเงียบ นางเพิ่มยิ้มออกมาได้ ซึ่งมีมือไปที่ฝาห้องแล้วกระซิบกับกิมหงวน

“คงเสร็จคุณหมอนั่นนะคะ อ้ายคำสิ้นฤทธิ์แล้ว”

อาเสี่ยพยักหน้าแล้วทำปากเบ้เล็กน้อย

“หมอกรเป็นหมอผีที่เก่งจริง ๆ คุณน้ำ ประเดี๋ยวรู้สิรู้ชั่ว”

หญิงชรายืนกระสับกระส่ายอยู่สักครู่ ในที่สุดก็กระซิบถามอาเสี่ย

“เสียงอะไรดังฟอด ๆ ได้ยินไหมคะ”

กิมหงวนรีบยกมือปิดปากนางเพิ่มทันที

“อย่าทัก แล้วกันคุณน้ำ .....”

นางเพิ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ มีท่าทางกระสับกระส่ายผิดปกติ สักครู่หนึ่ง กิมหงวนกับนางเพิ่ม และลูกชายคนเล็กของหล่อนก็ได้ยินเสียงพึมพำร้อง โอศครวญลั่นห้อง

“โ๊ย ..... กลัวแล้ว กลัวแล้ว”

แล้วเสียงหมอผีก็คำรามขึ้น

“มึงจะไปหรือไม่ไปอ้ายคำ”

“อ้ายคำที่ไหนกันคะ นี่หนูชื่อพิมพ์ ปล่อยหนูซึคะ โ๊ย ..... ทำไมทำกับหนูอย่างนี้”

“บ๊ะแล้ว ผีออกไปตั้งนานไม่ยั้ง” เสียงหมอผีปนพิมพ์ทำ

หลังจากนั้นสักครู่ประตูห้องนอนก็ถูกถอดกลอนเปิดออก นิกรเดินยิ้มกริ่มออกมา เขากล่าวกับหญิงชราผู้เป็นแม่ของพิมพ์ว่า

“ผีอ้ายคำร้ายมากคุณน้ำ ต้องใช้มีดหมอ” แล้วนิกรก็ชูมีดพกเล่มเล็ก ๆ เล่มหนึ่งให้ดู “เอามีดหมอกดกระหม่อมลูกสาวคุณน้ำเบา ๆ เท่านั้น อ้ายคำหนีไปเลย แต่ก่อนจะใช้มีดหมอได้ก็ต้องปล้ำกันพักหนึ่ง เข้าไปดูลูกสาวซึคุณน้ำ ปลอดภัยแล้วละ”

ไม่ต้องสงสัยว่านางเพิ่มจะดีใจสักเพียงใด หล่อนรีบวิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปในห้อง
นิกรพาเสี้ยหวนกับลูกชายคนเล็กของหญิงชราติดตามเข้าไปด้วย ทุกคนแลเห็นคนไข้ หรือสาว
น้อยที่ชื่อพิมพ์นั่งพับเพียบอยู่หน้าเตียงนอน ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสผิดปกติ

“อิหนู เป็นยังไงบ้างลูก”

พิมพ์ยิ้มให้แม่ของหล่อน

“สบายดีแม่ หนูนอนหลับไปไม่ใช่หรือ ผันเป็นเรื่องเป็นราวยืดยาวทีเดียว”

นางเพิ่มยกมือขวาตบอก

“นอนหลับที่ไหนกัน ผีมันเข้าสิงเจ้าตั้งแต่เช้า คุณหมอกรเพ็งไล่ผีออกไปจากตัว
เจ้าเมื่อคืนนี่เอง”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ไม่ต้องตกใจหนู ทำใจให้สบายเถอะ ฉันรับรองว่าผีอำคำจะไม่มารบกวนหนู
อีกแล้ว ถ้ามาฉันก็ไล่ผี”

กิมหงวนส่งยิ้ม และหมวกขอทานคืนให้นิกร

“เฮ้ ..... เอาเครื่องมือของแกคืนไปทีเถอะ แล้วก็เสร็จธุระแล้วไม่ใช่หรือ จะได้
กลับบ้านกันเสียที”

หมอผีโบกมือห้ามกิมหงวนแล้วทรุดตัวนั่งข้างคนไข้ของเขา ยกมือจับคางจับแก้ม
หล่อนพลาบเอียงคอไปมาสักครู่ก็ลุกขึ้นยืนแล้วหันมาทางนางเพิ่ม

“ดับไตใส่ฟุ้งยังคืออยู่ รับรองว่าลูกสาวของคุณน้ำยังไม่เป็นไร เสียหายเพียง
เล็กน้อยเท่านั้น ถ้าฉันมาช้ากว่านี้ชั่วโมงเดียว อำคำมันต้องกินหนูพิมพ์แน่ ๆ ผีปอบมันร้ายกาจ
มาก ทางอีสานนะ แม้แต่ชื่อของมันก็ไม่มีใครกล้าเอ่ยถึง”

นางเพิ่มประนมมือไหว้หมอนิกรด้วยความเลื่อมใสศรัทธา

“เจ้าประคุณเอ๋ย ถ้าไม่ได้หมอนิกรดิฉันแย่เลยล่ะ เชิญข้างนอกเถอะค่ะ ดิฉันจะ
จ่ายเงินค่าป่วยการให้คุณหมอ และดิฉันจะให้ลูกชายคนเล็กออกไปซื้อเหล้า และผ้าขาวมาให้”

นิกรโบกมือห้าม

“ไม่ต้องคุณน้ำ สำหรับรายนี้ฉันรักษาฟรี รู้สึกว่าฐานะของคุณน้ำก็ค่อนข้าง
ยากจน ฉันไม่เรียกอะไรหรอก” พุดจบเขาก็ล้วงมือลงไปนยามหยิบด้ายเส้นหนึ่งยาว
ประมาณหนึ่งเมตรออกมาส่งให้นางเพิ่ม “เฮ้ ..... เอาสายสิญจน์นี้ไว้คล้องคอลูกสาวคุณน้ำ
ป้องกันภูตผีปีศาจ ระหว่างสามสี่วันนี้อย่าเพิ่งให้ออกจากบ้านไปไหน ถ้ามีอะไรผิดปกติคุณน้ำรีบ
ไปหาฉันทันที”

หญิงชรายกมือไหว้หมอผีอีกครั้งหนึ่ง

“ขอบพระคุณค่ะคุณหมอ คุณหมอมีน้ำใจดีอะไรอย่างนี้ เห็นอกเห็นใจคนยาก
ขอให้คุณหมอมีความสุขความเจริญเถอะนะค่ะ”

นิกรอมยิ้ม

“การช่วยเหลือกันนิด ๆ หน่อย ๆ อย่างนี้เป็นไร ฉันลาคณะคุณน้ำ”

พิมพ์พลุณพลันลุกขึ้นโผล่เข้ามาอดนิกร

“คุณหมอขา อย่าเพิ่งกลับซิคะ ไม่ส่งสารหนูหรือคะ ให้นำหนูไปอยู่กับคุณหมอ
ด้วยคนเถอะนะคะ”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก ค่อย ๆ แก่มือหล่อนออกแล้วหันมาทางนางพิมพ์

“ไม่มีอะไร หนูพิมพ์แกล้งจะหวาดหวั่นภูตผีปีศาจจึงหวังจะยึดฉันเป็นที่พึ่ง น้ำ
ช่วยปลอบใจแกหน่อยซี”

นางพิมพ์ดึงลูกสาวเข้าไปกอด

“ทำใจให้สงบเถอะพิมพ์เอ๋ย ผีมันไม่กล้ามารบกวนเจ้าอีกแล้ว คุณหมอนิกรท่าน
ไม่ทอดทิ้งเจ้าหรอก ถ้าอย่างไรท่านก็ต้องมาช่วยเจ้า”

พิมพ์ร้องไห้โฮ นิกรยิ้มแห้ง ๆ หันมาพยักหน้ากับเสี่ยวหงวน

“ไปไว้อัยหงวน ป่านนี้มีคนมารอที่บ้านอีกเยอะแยะ พรุ่งนี้ลือตเตอร์ออกแล้ว
ใคร ๆ ก็มาขอเลขท้ายสลากกินรวบกัน”

นางพิมพ์ลืมนตาโพลง ทรวดตัวลงนั่งของยกมือไหว้นิกรปะหลก ๆ

“คุณหมอเจ้าขา กรุณาให้ดิฉันสักครั้งเถอะค่ะ ขอแทงสัก 10 บาทเท่านั้น ถ้าได้
สัก 5,000 ก็พอจะลืมตาอ้าปากกับเขาได้ ยากจนเหลือเกินค่ะ ลูกสาวขายทอดมั้นมีกำไรวันละ 10
กว่าบาทก็บังเอิญมาล้มเจ็บเสีย ขอรบกวนคุณหมอครั้งละค่ะ”

นิกรยื่นหลังตานั้นเฉย แล้วพูดกับตัวเองเหมือนคนบ้า แต่พูดเบา ๆ เกือบเป็นเสียง
กระซิบ

“ว่าไงลูก ..... งวดพรุ่งนี้ ..... เออ ..... หา ..... ทำไมจะต้องไปให้เขาด้วยละ
กุมารทอง ให้เขาตรง ๆ ไม่ได้หรือ อ้อ ..... เกี่ยวกับโชคของคน ..... เฮ้อะ เฮ้อะ แน่นะ ดูเสียให้
ดี ..... เออ เออ ไซ้”

นางพิมพ์ขนลุกชู้นหันไปกระซิบกับลูกชายคนเล็กของหล่อน

“คุณหมอตานพูดกับกุมารทอง และโหงพรายของท่าน”

นิกรยิ้มให้หญิงชรา

“ฉันจะบอกให้คุณน้ำตามตรงว่า พรุ่งนี้วันหวยมีเลขอะไรนะบอกไม่ได้ เพราะ
เกี่ยวกับโชคชะตาของคุณน้ำ แต่ฉันจะไปให้ง่าย ๆ แล้วคิดดีไปเอาเองก็แล้วกัน”

นางพิมพ์ลุกขึ้นยืนมองดูนิกรอย่างเคารพเกรงกลัว

“บอกไปก็ได้ค่ะ”

หมอมันนั่งอิงไปสักครู่แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ

“สองสามหก หัวกระดกกลับหน้ากลับหลัง”

แล้วนิกรก็พาเสีหงวนเดินออกไปจากห้องนอนของเจ้าของบ้าน นางเพิ่มดึงลูกสาวคนโตเข้ามาถอด

“ช่วยแม่จำให้ตีพิมพ์ สองสามหก หัวกระดกกลับหน้ากลับหลัง ฮี ฮี คราวนี้ขอ รวยละลูกเอ๊ย ได้ 5,000 แม่จะซื้อนาฬิกาให้เจ้าหนึ่งเรือน ออกไปส่งคุณหมอเถอะลูก”

สามแม่ลูกต่างพากันเดินออกไปจากห้องนอน หมอผีกับอาเสีได้สนทนากับครอบครัวของนางเพิ่มอีกสักครู่ก็ลากลับ

วันคืนผ่านไป ชื่อเสียงของหมอนิกรก็ลือกระฉ่อนไปทั่วกรุงเทพฯ ฯ และจังหวัดใกล้เคียง ปรากฏว่านางเพิ่มถูกสลากกินรวบได้เงิน 5,000 บาท หล่อนได้ซื้อ เหม้า บุหรี่ และผลไม้มาให้นิกรหลายอย่าง นอกจากนางเพิ่ม ยังมีใครต่อใครอีกหลายคนที่ถูกกินรวบ เพราะอาจารย์นิกรบอไว้ ผู้ที่ถูกก็โฆษณาชื่อเสียงของนิกรให้ระบือไปทั่ว ผู้ที่ไม่ถูกก็เฝ้ามองความเลื่อมใส บางคนก็ด่าให้ อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ที่ไม่ถูกมา ต่อว่าเขา นิกรก็ว่าเป็นเพราะโชควาสนายังไม่ดีนั่นเอง เขาพูดเสียจนเชื่อ

เย็นวันนั้น พล กิมหงวน และดร.ดิเรกกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ได้พากันมาหานิกรที่กระท่อมท้ายสวน พอเข้ามาในกระท่อม ทุกคนก็แลเห็นหมอนิกรกำลังโอภาปราศรัยกับชายหนุ่มรูปหล่อคนหนึ่ง ซึ่งนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่บนเสื่อจันทบูรผืนใหญ่ นิกรชี้มือบอกให้คณะพรรคของเขานั่งบนเสื่ออีกผืนหนึ่ง

“เดี๋ยวละ กันกำลังมีแขก” หมอผีพูดยิ้ม ๆ แล้วหันมาทางชายหนุ่มท่าทางสมราร์ทแต่งกายโก้เก๋ผู้นั้น “ผมไม่อยากจะเชื่อเลยว่า คนอย่างคุณไม่มีผู้หญิงรัก คุณว่าคุณเป็นลูกชายคนเดียวของพ่อที่เป็นเศรษฐี”

เจ้าหนุ่มผมหยักศกยิ้มแห้ง ๆ

“เป็นความจริงครับท่านอาจารย์ ผมพยายามหาแฟนมาสามปีแล้ว อยากรมีเมียจนแทบจะฆ่าตัวตายตั้งหลายหน ฝนตกอย่างนี้นอนคนเดียวมันอะร้าอร่ามเหลือเกินครับ ผมมาหาอาจารย์เพื่อขอให้อาจารย์ช่วยผม ขอให้ผมได้มีแฟนสักคนหนึ่ง สวยไม่สวยไม่สำคัญขอให้เป็นผู้หญิงที่ยังไม่มีสามีเป็นใช้ได้ อายุก็ไม่สำคัญครับ ตั้งแต่ 16 ขวบถึง 45 ขวบผมไม่รังเกียจ แต่ผมต้องการแบบรวบรัดตัดความ พอเห็นหน้าหล่อนก็ให้หล่อนตามผมไปบ้านเลย”

ดร.ดิเรกกับพล และเสีหงวนกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ต่างมองดูหน้ากันแล้วยิ้มให้กัน นิกรนั่งคิดอยู่สักครู่จึงกล่าวกับลูกศิษย์ของเขาอย่างเป็นงานเป็นการ

“ถ้ายังงั้นก็เอาน้ำมันพรายของผมไปใช้ซิคุณ ราคานะแพงหน่อย ส่วนคุณภาพ รับรอง คุณชอบใจผู้หญิงคนไหนอยากได้ห่อเป็นเมีย เดินเข้าไปเอาน้ำมันป้ายแขนหล่อแล้ว พูดยะไรกับหล่อนสักสองสามคำ เป็นต้นว่า กินข้าวหรือยังครับ แหม คุณใจโลเลเหลือเกิน หรือ ม่ายก็ถามว่า คุณจะรังเกียจไหมครับถ้าผมจะเอารถไปส่งคุณที่บ้าน ผมรับรองว่าหล่อนจะยิ้มแป้น และยอมไปกับคุณโดยดี ต่อจากนั้นคุณจะไปโรงแรม หรือพาไปบ้านคุณ ไม่ใช่เรื่องของผม แนะนำไม่ได้เพราะบาป”

ชายหนุ่มลูกชายราชาที่คืนยิ้มอาย ๆ

“น้ำมันพรายหรือครับอาจารย์ อาจารย์ขายลิตรละเท่าไรละครับ”

นายจอมทะเล้นทำคายน

“น้ำมันพรายไม่ใช่เป็นชินครับคุณ ไม่ได้ขายเป็นลิตร ผมขายเป็นหยดราคาขาดตัวหยดละ 1,000 บาท ชื้อ 10 หยดแถมหนึ่งหยด”

“โอ้โฮ ทำไมถึงแพงนักละครับท่านอาจารย์”

นิกรยิ้มเล็กน้อย

“เป็นความจริงคุณสักดีระบือ แพงไปหน่อย”

เสี่ยหงวนใจหายวาบ กล่าวถามนิกรเบา ๆ

“คุณคนนี่ซื้ออะไรนะ”

หมอผีหันมาทางเอเชีย

“สักดีระบือ”

กิมหงวนถอนหายใจโล่งอก

“สิ้นเคราะห์ไปที หูกันนี้ใช้ไม่ได้เลย นึกว่าซื้อเหมือนอย่างที่อยู่ในครัว”

นายสักดีระบือยิ้มแห้ง ๆ กล่าวกับกิมหงวนว่า

“มีคนเรียกชื่อผมผิดหลายคนแล้วครับ ชื่อผมออกเพราะ แต่เขาเรียกเป็นวัตถุที่ใช้ตำน้ำพริก มีอย่างหรือครับ ใครจะไปซื้ออย่างนั้น” พูดจบเขาก็ยิ้มให้นิกรด้วยความศรัทธาเลื่อมใส “อาจารย์ครับ ราคาน้ำมันพรายอาจารย์จะกรุณาลดหย่อนให้ผมบ้างไม่ได้หรือครับ”

นิกรสั่นศีรษะ

“ของของผมเกี่ยวกับไสยศาสตร์ ราคาขาดตัวทั้งนั้น ไม่มีลดแต่มีแถมวันรูสต์ดอก หรือวันหันแหลกอะไรเหล่านี้ไม่มีแน่นอน หยดละ 999 บาท ผมก็ขายให้คุณไม่ได้ ผมกลัวรับรองว่าน้ำมันพรายของผมได้ผลจริง ๆ ที่ขายแพงก็เพราะการหามา นั้น ผมต้องเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตแอบเข้าไปในโกดังเก็บศพพิศายโงงที่เป็นผู้หญิง แล้วเอาศพที่กำลังขึ้นอืดที่ออกมาจากโลงเอาเทียนลนคาง เพื่อเอาน้ำมันจากศพนั้นมาปลูกเสกเป็นน้ำมันพรายอันศักดิ์สิทธิ์ พวกเอเชียใหญ่มาซื้อไปเสมอ เมื่อสองสามวันนี้หนังสือพิมพ์ยังลงข่าวว่า เจ้าคุณมหาศาล ๆ อายุ 70 ขวบ แต่งงานกับสาวสังคมอายุ 20 ขวบ นั่นก็เพราะเจ้าคุณได้น้ำมันพรายไปจากผม รับรองว่าผู้หญิงหลงใหลใจขาดไป

เลย ออกออะจะออะจะคุณตลอดวัน ต่อให้มีลูกสักสองโหลก็รักผิวเป็นชีวิตจิตใจ ถ้าคุณเอาน้ำมันพรายทาหล่อนนิคเดียวหล่อนจะวิ่งตามคุณไปทันที แต่อย่าไปทำอย่างนี้นะครับ บาบ ลูกเขาเมียเขาอย่าล้วงละเมิดเป็นอันขาด ผมเองคิดว่าเมียคนอื่นเป็นแม่ผมเสมอ แต่สาว ๆ หรือแม่มายเต็มทีเลยคุณ ยกเว้นแต่แม่มายผิวเปลอ หรือผู้หญิงที่มีผิวแล้วแต่ไม่ชอบไปเที่ยวกับผัวอย่างนี้บาปตายห้า ตกนรกชั้นโลกันต์เชียวคุณเอ๋ย”

นายศักดิ์ระบือทำท่ากระมิดกระเมี้ยน แล้วกล่าวว่า

“ผมขอซื้อสักครึ่งลิตรเถอะครับท่านอาจารย์”

นิกรอ้าปากหาว

“อ้อ ..... บอกว่าขายเป็นหยด ไม่ได้ขายเป็นลิตร แล้วกัน”

“อู๋ตาย” เขาอุทานแบบผู้ชายกะเทย “ผมเปลอไปครับอาจารย์ เคยเติมน้ำมันรดบอกเขา 30 ลิตร 40 ลิตรจนเคยปาก แฮะ แฮะ กรุณาขายให้ผมสัก 5 หยดเถอะครับ ความจริงผมอยากได้สัก 10 หยดด้วยซ้ำไป แต่เอาเงินมาเพียง 5,000 บาทเท่านั้น จะจ่ายเช็คให้อาจารย์ก็คงไม่เชื่อใจผม”

นิกรหัวเราะ

“ครับ เงินสดดีกว่า เรื่องเช็คสมัยนี้ต่อให้เช็คของมหาเศรษฐีผมก็ไม่เชื่อถือ เพราะเช็คเสียแล้ว บางคนนั่งรถเก๋งราคาเกือบสองแสนอยู่ตึกเบ้อเริ่ม แต่จ่ายเช็คไม่มีเงินทั้ง ๆ ที่เป็นคนมีชื่อเสียงในสังคม ถ้าผมจะออกชื่อคุณก็คงรู้จัก เดียวนี้เรื่องเช็คเชื่อถือไม่ได้ครับอย่าว่ายังงั้นยังงี้เลยคุณ ผมไม่ใช่คนงก หรือหน้าเลือด แต่ผมชอบการชำระหนี้ด้วยเงินสด อ้อ ..... คุณจะเอาที่หยดนะ 5 หยดหรือ”

“ครับ 5 หยดใช้ได้ก็ครึ่งครับอาจารย์”

“5 หยดก็ 5 ครั้ง หมายความว่า คุณจะมีเมียได้ 5 คน แต่ผมขอสาปแช่งไว้ ถ้าคุณใช้น้ำมันพรายไปป้ายเมียใครเข้าขอให้คุณจงพินาศย่อยยับ”

“โอ๊ย ... ไม่ทำอย่างนั้นหรือครับท่านอาจารย์ ผมรับรองครับ”

นิกรหันไปทางหิงบุชา แล้วค้นหาขวดน้ำมันพราย สักครู่ก็หยิบขวดเล็ก ๆ ขนาดขวดยานัตถุ์ขนาดเล็กขึ้นมา พอแลเห็นน้ำมันพรายมีเหลือติดกันขวดเพียงหยดเดียว เขาก็เดือดดาล ร้องตะโกนเรียกเจ้าแห้วด้วยเสียงดัง

“อ้ายแห้ว อ้ายสัตว์แห้ว”

เสียงเจ้าแห้วขานรับนอกกระท่อม แล้วเจ้าแห้วก็เดินก้มตัวเข้ามาทรุดตัวลงนั่งพับเพียบ นิกรขบกรามกรอด สายตาที่มองดูเจ้าแห้วนั้นราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“มีงขโมยน้ำมันพรายของกูไปใช้”

เจ้าแห้วหน้าจ้อย

“รับประทานเอาไปหยดเดียวเท่านั้นแหละครับ”

นิกร โกรชนตัวสั้น

“หยุดเดี๋ยวอะไรกันวะ ของข้ามีเกือบครึ่งขวด ไปทำมาจากวัดคอนเมื่ออาทิตย์
ก่อนนี่เอง ผีหลอกเกือบตายห้า เลือกขโมยเอาไปทำอะไร”

เจ้าแห้วทำปากเบะเหมือนกับจะร้องไห้

“รับประทานเจ้เสียงแกลดูถูกผมครับ” เจ้าแห้วหมายถึงหญิงม่ายคนหนึ่ง ซึ่งเป็น
เจ้าของร้านเครื่องคั่ว และอาหารตั้งอยู่ใกล้ ๆ บ้าน “พัชรภรณ์” นั่นเอง

“ดูถูกว่ายังไง” นิกรถามยิ้ม ๆ

“รับประทานผมกับพวกคนเลี้ยงม้าของคุณพระประภิต ๆ นั่งทานเหล้ากันที่ร้านเจ้
เสียงหลายวันแล้วครับ รับประทานเจ้เสียงแก่น้ำมีกรอบมาเสิร์ฟ รับประทานผมสัพพอกแก้วเจ้
เสียงอายุเกือบ 50 แล้ว แต่ยังขาวฟ่องจ๋าม่าน่ารัก รับประทานแกล่่งงานผมต่อหน้าพวกคนเลี้ยงม้า
ครับ แก้วว่า ไม่สำเร็จหรือกนายแห้ว คนอย่างนายแห้วเพียงแต่ข่าอ่อนฉันก็ไม่มีโอกาสได้เห็น”

นายศักดิ์ระบือพูดเสริมขึ้นทันที

“คุณก็เลยเล่นงานผู้หญิงคนนั้นด้วยน้ำมันพรายของอาจารย์”

“ครับ รับประทานคุณหมื่นเชิงชายกันอย่างผมนั่นจะเอาไว้ทำไม ผมแอบมาขโมย
น้ำมันพรายไปในตอนหัวค่ำคืนวันนั้น พอได้โอกาสดึงมือเจ้เสียงมับเข้าไป รับประทาน
เดี่ยวเดียวเท่านั้นแหละครับ เจ้เสียงแกลมากระซิบกับผมว่า แกมีเงินหลายหมื่นแกลวานผมขึ้นไปช่วย
นับเงิน รับประทานเท่านั้นเอง ผมก็สามารถทำลายคำพูดของเจ้เสียงได้”

นายศักดิ์ระบือตื่นตื่นเหลือที่จะกล่าว เขาหันขวับมาทางนิกรแล้วพูดกับหอมผี
โดยเร็ว

“ผมซื้อ 20 ลิตรครับอาจารย์ ตวงไว้ให้ผมเถอะครับ 20 ลิตรก็หนึ่งปีบพอดี ผมจะ
กลับไปเอาเงินมาให้อาจารย์เดี๋ยวนี้”

นิกร โบกมือห้าม

“ซ้าก่อนคุณศักดิ์ 20 ลิตรนะ ต้องลนคางผีตามป่าช้าต่าง ๆ ทั่วประเทศไทยเชียวนะ
คุณ แล้วก็คุณใช้ป้ายผู้หญิงได้หลายล้านคน เพราะคนหนึ่งใช้หยุดเดี่ยวเท่านั้น เอาไปใช้เพียง
หยุดเดี่ยวที่เหลือกั้นขวดนี้ก่อน”

นายศักดิ์ระบือรีบล้วงกระเป๋าเสื้อเชิ้ต หยิบธนบัตรใบละร้อยบาทใหม่เอี่ยมปึก
เบ้อเริ่มออกมา แล้วนับส่งให้นิกร 1,000 บาท มอบขวดให้ และแนะนำวิธีใช้ให้ แต่ไม่ลืมเตือนเขา
ให้ใช้เฉพาะผู้หญิงสาว หรือแม่ม่ายเท่านั้น ถ้าใช้ไม่ได้ผลให้มาเอาเงินคืน นายศักดิ์ระบือดีใจรีบลา
กลับ และออกทางประตูด้านหลังรั้วบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งรถเก๋งคันใหญ่ และใหม่เอี่ยมของเขา
จอดอยู่ที่นั่น

อาลัยมองคุณนิกรอย่างเลื่อมใส

“แห่หาเงินคล่องมากอ้ายกร เพียงแต่น้ำมันตะหวักตะบวยของแกก็ขายได้ถึงหยด ละพันบาท แพงกว่าน้ำมันทุกชนิดในโลกนี้”

นิกรชักนิ้ว

“น้ำมันพรายนะหรือที่แกว่าน้ำมันตะหวักตะบวย แกคิดว่ากันทำได้ง่าย ๆ หรือ กันไปลงเอนมาจากกลางศึตายโหงตามป่าช้าไว้ ถ้ากันขวัญเสียชนิดเดียวเป็นช็อคตาย เพราะขณะที่ กันลงคางมันกอดกันด้วย เนื่องจากเส้นเอ็นมันยึด หรือหดเพราะถูกความร้อน หรือมีฉะนั้นก็เกิด จากแรงปีศาจ”

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ เขามองคูนิกรอย่างเศร้าใจ แล้วกล่าวว่า

“พวกเราเฝ้าดูแกมานานแล้วอ้ายกร บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่เราต้องขอร้องแกให้เลิกหา กินในทางนี้เสียที เพราะมันเป็นอาชีพที่ผิดกฎหมาย”

นิกรลืมตาโพลง

“หน้อย ผิดยังไฉนจะหมอ กันไม่ได้หลอกหลวงใคร”

“ออไร แต่วันหนึ่งอาจจะมีเจ้าทุกข์ไปแจ้งความตำรวจ ถ้าเขาได้รับความเสียหาย จากแก”

หมอผีแสยะยิ้ม

“กันไม่เคยทำให้ใครเสียหาย มีแต่กันช่วยทุกข์ผู้อื่น”

“แต่วิธีการของแกมันน่าเกลียด” นายแพทย์หนุ่มพูดยิ้ม ๆ “โดยเฉพาะการทำ เสน่ห์ยาแฝดของแก แกได้เรียกผู้หญิงเข้าไปในห้องนอนของแกในกระท่อมนี้ แล้วปิดประตูใ้ กลอนแน่นหนา”

“อ้าว” นิกรอุทาน “พิธีไสยศาสตร์ทำประเจิดประเจ้อได้เรอะ แกไม่เข้าอก เข้าใจอะไรอย่าพูดหยอหยอเพื่อน”

ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็ได้ยินเสียงหัว ๆ ของใครคนหนึ่งดังขึ้นที่นอกกระท่อม

“คุณนิกร คุณนิกรครับ”

แล้วสุภาพบุรุษในวัย 50 เศษคนหนึ่ง ก็พาตัวเดินเข้ามาในกระท่อม เขาแต่งกาย แบบสุภาพชนสวมกางเกงขาวสีขาวยาวสีขาว เข็มขัดสีน้ำตาลสีเดียวกัน ชายผู้นี้รูปร่างค่อนข้างอ้วน ตัดผม เกรียน ลักษณะท่าทางบอกว่าเป็นคนแก่แน่ เขาคืออาจารย์ท้วม อาจารย์ไสยศาสตร์ที่ขึ้นชื่อลือนาม และเป็นอาจารย์ของนิกรนั่นเอง

ใบหน้าของอาจารย์ท้วมเคร่งเครียด นิกรแลเห็นเขาก็ยกมือไหว้อาจารย์ของเขา และกล่าวทักทายเป็นอย่างดี

“สวัสดีครับอาจารย์ นั่งชิวครับ”

สมิท้วมหรืออาจารย์ท้วมทรุดตัวลงนั่งเบื่องหน้านิกร แต่ไม่ได้สนใจกับสามสหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเจ้าแก้วเลย

“คุณนิกร” อาจารย์ท้วมพูดเสียงหนัก ๆ “อย่าพยายามเล่นอุตริวิถิตารกับผมอีกเลย ถ้ารักที่จะคบกันต่อไป อย่างน้อยก็คิดบ้างว่าคุณเป็นลูกศิษย์ผม คุณทำให้ผมอับอายขายหน้าเขามาก ถ้าคุณใช้วิชาอาคมเล่นงานผมอีก ผมเป็นไม่วีหน้าคุณล่ะ”

นิกรขมวดคิ้วขุ่น

“เอ๊ะ อาจารย์หมายความว่าอะไรครับนี่”

อาจารย์ท้วมเค้นหัวเราะ

“อย่าทำเป็นไขสือหน้อยเลยนะ ผมนะตั้งใจจะมาว่าคุณตั้งแต่เช้าแล้ว แต่บังเอิญมีคนเชิญผมไปตั้งศาลพระภูมิให้เขา เมื่อคืนนี้คุณใช้โหงพราย และกุมารทองของคุณไปหาผมใช้ไหมล่ะ”

“เปล่าเลยครับอาจารย์”

“อย่าปฏิเสธนะ รับเสียตรง ๆ ดีกว่า ผีที่คุณเลี้ยงไว้วิ่งเล่นกันเกรียวกราวบนหลังคาบ้านผม ชกต่อยผีเรือนของผมสะบักสะบอมไปตามกัน นอกจากนี้ยังมีขโมยโทรทัศน์, วิทยุ, พัดลม และเตารีดไฟฟ้าของผมมาอีก กวาดเสียเกือบเกลี้ยงบ้าน”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“เอ ..... ไม่ใช่ของผมแน่ท่านอาจารย์ ผีของผมไม่มีมือไวใจเร็วอย่างนั้นหรอกครับ นั่นมันผีรอกไม้โหงพราย หรือกุมารทองที่ผมเลี้ยงไว้ อาจารย์ไม่เชื่อกันคุณก็ได้ ของของอาจารย์จะไม่มีอยู่ในกระท่อมผมเลย”

อาจารย์ท้วมผินหัวเราะ

“ดีแล้ว คุณจำไว้ล่ะว่าคุณเล่นงานผมก่อน แล้วยังปฏิเสธ”

“แล้วกัน” นิกรเอ็ดตะโร “ที่อาจารย์เสกเก้าอี้เหล็กทั้งตัวเข้าห้องผม ผมยังไม่ว่าซักคำ นั่น ..... เก้าอี้ตัวนั้นหล่นลงมาบนหลังคากระท่อมในตอนดึกวันหนึ่งดังโครม ถ้าเข้าห้องผมผมก็ตายแล้ว”

“เปล่า ผมไม่เคยรังแกคุณซึ่งเป็นลูกศิษย์ของผม เดียวนี้คุณซักคำแรงแรงมากเกินไปเสียแล้ว คุณเป็นลูกศิษย์จะคิดล้างครูหรืออย่างไร”

นิกรทำตาปริบ ๆ

“ก็ได้ครับไม่เห็นแปลก”

อาจารย์ท้วมพูดลุกขึ้นยืนด้วยความโมโห ยกมือชี้หน้านิกรแล้วกล่าวคำอาฆาต

“คุณพูดแล้วจำไว้ล่ะ คุณคอยดูก็แล้วกันว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแก่คุณบ้าง ผมจะเอาคุณให้ตายทีเดียว”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“ผมไม่แคร์ อาจารย์เล่นงานผม ผมก็จะเล่นงานอาจารย์เช่นเดียวกัน”

“คุณเนรคุณผม”

“เนรคุณยังไง ผมไม่ได้เรียนฟรี ผมเสียค่าเล่าเรียน และเสียแป๊ะเจี๊ยะค่า
โต๊ะเรียน”

อาจารย์ท่วมขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ ร่ายเวทวิทยาแล้วยกมือขวาววนเวียนไปมา ส่วนสายตาก็จ้องมองคุณนิกร สักครูอาจารย์ท่วมก็เป่ามนต์พรวด ทันใดนั้นเองนิกรก็ยกมือกุมท้อง ล้มตัวลงนอนชักดิ้นชักงอ ท่ามกลางความตื่นตะลึงของสามสหายกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ก ๆ และเจ้าแก้ว อาจารย์ท่วมยืนยิ้มแป้น

“เป็นยังไง ไม่ต้องร้องซิคคนเก่ง”

นิกรร้องครวญครางน่าสงสาร เขามานะกัดฟันร่ายเวทวิทยาสักครู กิริยาท่าทาง เหมือนกับถูกบิดไส้ก็หายไป นายจอมทะเล้นพรวดพรวดลุกขึ้นยืน ร่ายเวทพิมพ์แล้วเป่ามนต์ไป ทางอาจารย์ท่วมบ้าง

อาจารย์ท่วมร้องอุ๊ทำตัวโง่ ยกมือกุมท้องร้องครางลั่น พลังทนต์ตัวลงนั่ง และ ลงนอนบิดตัวไปมา พล กิมหงวน ดร.ดิเรก และเจ้าคุณปัจฉิมนี้ก ๆ ทำหน้าตื่น ๆ ไปตามกัน นิกร ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“อาจารย์บิดไส้ผมก่อน ผมก็บิดไส้อาจารย์บ้าง” พุดจบนิกรก็วิ่งไปหยิบไม้กวาด ดอกหญ้าที่ฟิงไว้ข้างประตูอันหนึ่งขึ้นมาถือ

พลร้องห้ามด้วยเสียงอันดัง

“อย่า ..... อ้ายกร แกจะเอาไม้กวาดตีหัวอาจารย์ของแกหรือ”

นิกรสั่นศีรษะ

“เปล่า มันจะเสกไม้กวาดอันนี้เข้าท้องอาจารย์ต่างหาก เสกให้เหลือนิดเดียวมอง ด้วยตาเปล่าไม่เห็นแล้วตีสิ่งเดียวเข้าไปบานในท้องอาจารย์”

อาจารย์ท่วมร้องลั่น

“โ๊ย อย่าทำผมเลยครับ ผมยอมแพ้แล้วแก้ให้ผมทีซี ไส้ผมจะขาดอยู่แล้ว โย ตายแน่ ..... ช่วยผมด้วย คุณนิกร”

นิกรยกมือกันไว้แล้วพุดกับลม ๆ แล้ง ๆ

“อย่าลู่ ..... อย่า ..... เรื่องของผู้ใหญ่ ไม่ใช่เรื่องของเด็ก พาน้องเข้าไปใน ห้องกุมารทอง อ้าว ๆ เสือกชักหลาวออกมาทำไม บอกให้เข้าไปในห้อง”

แล้วนิกรก็ประนมมือร่ายเวทพิมพ์ สักครูก็เป่ามนต์ไปทางอาจารย์ท่วม ท่าน อาจารย์หายปวดท้องราวกับปลิดทิ้ง ลุกขึ้นนั่งทำตาปริบ ๆ แล้วคลานเข้าไปกราบนิกรด้วยความ เลื่อมใสศรัทธา

“อาจารย์นิกรครับ ขอให้เรากลับสภาพกันเถอะครับ ผมเป็นลูกศิษย์ท่านดีกว่า ท่านเป็นอาจารย์ผมก็แล้วกัน โย ..... ไม่เคยมีใครเสกคาถาบิดไส้ผมได้เลย มีท่านอาจารย์นี้แหละครับเป็นคนแรก”

นิกรยัดหน้าออกขึ้นในท่าเบ่ง แล้วลอยไปนั่งหน้าโต๊ะบูชาตามเดิม อาจารย์ท่วม
คลานเข้ามากราบนิกรอีก

“กรุณารับผมไว้เป็นศิษย์ของท่านอาจารย์สักคนหนึ่งเถอะนะครับ ผมยอมแพ้
อย่างราบคาบ” อาจารย์ท่วมพูดเสียงเครือ

นายจอมทะเล้นทำหน้าชอบกล หันมามองดูเพื่อนเกลอของเขาแล้วกล่าวว่า

“ซังกงเสียแล้ววะ ไม่รู้ว่าใครเป็นลูกศิษย์ใครเป็นอาจารย์เน้”

อาจารย์ท่วมพูดเสริมขึ้น

“แต่ก่อนนี้ท่านเป็นลูกศิษย์ผม แต่เดี๋ยวนี้ท่านเป็นอาจารย์ผมแล้วครับ โอ้โฮ ...
ท่านแน่เหลือเกินครับ” พุดจบอาจารย์ท่วมก็ก้มลงกราบแทบทำนิกร แสดงความเคารพอย่างสูง

นิกรกระแอมเบา ๆ

“ชอบใจมากที่เธอฝากตัวเป็นลูกศิษย์ฉัน แล้วฉันจะสอนเทคนิคของไสยศาสตร์
ให้เธอทางไปรษณีย์ เรียนสามเดือนสำเร็จออกประกาศนียบัตรให้เลย”

“ขอบคุณครับ ขอบคุณอย่างที่สุดเชียวครับท่านอาจารย์ ต่อไปนี้ผมจะหยุดหากิน
ในวิชานี้ชั่วคราว เพื่อเล่าเรียนกับอาจารย์จนกว่าผมจะเรียนสำเร็จ อ้า ..... ผมกราบลาละครับ”

“อ้อ ..... ไหว้พระ ไหว้พระ อายุวรรโณสุขขังพลัง” นิกรพูดอย่างหน้าตาย

อาจารย์ท่วมซึ่งหมดศรัทธาแล้ว คลานลอยออกไปจากกระท่อมแล้วลุกขึ้นสวม
รองเท้า พาตัวเดินไปจากหน้ากระท่อมหลังนั้น เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นทันที เจ้าคุณปัจฉ
นีก ๆ ว่าเสียงอหายน

“ແກ່ແກ່ຈຽງ ຯ ອ້າຍກ” ท่านเจ้าคุณชมพลงหัวเราะพลง “ແກ່สามารถทำให้
อาจารย์ของแกยอมมอบตัวเป็นลูกศิษย์แกได้”

นิกรยิ้มแก้มแทบแตก

“ถ้านายท่วมไม่ยอมเป็นลูกศิษย์ของผม ถิ่นนี้ผมจะเอาให้ตายเลย เสกกรอบคณน
ปล่อยไปเข้าห้องสักคั่น อาจารย์ท่วมก็ม่องเท่ง”

ดร.ดิเรกกล่าวถามอย่างสงสัย

“แล้วเมื่อคืนที่แล้วมา แกใช้ให้โหงพราย และกุมารทองของแกไปขโมยของ
อาจารย์ท่วมจริง ๆ หรือวะ”

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอื้อง

“ผีมันหยิบของได้เมื่อไรเล่า อาจารย์ท่วมแกถูกนักเลงดี หรืออ้ายดินแมวยกเค้า
ต่างหาก แล้วก็พาโลพาเลหว่ากันใช้ผีไปขโมยของแก”

ก่อนที่ใครจะพูดอะไรอีก นายศักดิ์ระบือลูกชายราชาที่ดินก็ปรากฏตัวขึ้น เขายืน
เด่นอยู่หน้าประตูกระท่อม เมื่อถอดรองเท้าออกวางไว้แล้ว เขาก็ก้าวเท้าเข้ามาในกระท่อมแล้วทรุด
ตัวนั่งพับเพียบเรียบร้อย ยกมือไหว้อาจารย์นิกรอย่างนอบน้อม

“กลับมาทำไมอีกล่ะคุณ” นิกถามยิ้ม ๆ

“ได้เรื่องแล้วครับอาจารย์” ชายหนุ่มรูปหล่อพูดอย่างกระดากกระเดื่อง “ผมขับรถออกไปถึงถนนใหญ่ก็แลเห็นสาวสวยคนหนึ่ง ขึ้นคอยรถประจำทางอยู่ที่ป้ายจอดรถ”

นิกยิ้มตาโพลง

“แล้วยังไง”

“หล่อนสวยถูกใจผมเหลือเกินครับอาจารย์” เขาพูดยิ้ม ๆ “ผมรีบหยุดรถ เทน้ำมันพรายใส่นิ้วมือแล้วลงจากรถเข้าไปหาหล่อน เอน้ำมันป้ายแขนหล่อนหมับเข้าให้แล้วถามว่าบ้านคุณอยู่ไหนครับ”

นิกยิ้มเป็น

“ถูก ..... คุณทำถูกวิธีแล้ว แล้วยังไง”

“แล้วหล่อนก็ตบหน้าผมนะซีครับ ล่อเสียหุ้อไปเลย”

สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วหัวเราะครืน อาจารย์นิกกรกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“เอ ..... ไรเป็นยังงั้นไปล่ะครับ”

“นั่นนะซีครับ ขอเงินพันบาทคืนให้ผมเถอะครับท่านอาจารย์ ผมคิดว่าผมควรจะได้เอาเงินพันบาทไปซื้อของขวัญให้ผู้หญิงที่ผมรู้จักกับหล่อนยังจะเข้าทีกว่า”

นิกยิ้มแห้ง ๆ

“คุณใช้น้ำมันของผมไปแล้ว คุณจะเอาเงินคืนอย่างไรกัน เอาจังนี่เถอะครับ คืนนี้ผมจะไปป่าช้าวัดดอนหาน้ำมันพรายอีก พรุ่งนี้คุณมาเอาไป ผมจะให้คุณฟรีสักสามหยด น้ำมันที่คุณเอาไปใช้มันติดกันขวด อาจจะมีจำนวนไม่ถึงหยดเลยใช้การไม่ได้ผล พรุ่งนี้ตอนสายคุณมาเอาได้ ผมจะเตรียมไว้ให้ เรื่องเงินคืนขอเสียทีเถอะครับ น่าเกลียด”

นายศักดิ์ระบือฝืนหัวเราะ

“ครับ ครับ พรุ่งนี้ตอนสายผมจะมาหาท่านอาจารย์อีก ผมลาละครับ”

“เออ ..... ไหว้พระไหว้ตาเถร”

ศักดิ์ระบือบ่นพึมพำแล้วลุกขึ้นเดินออกไปจากกระท่อมหลังนั้น ทุกคนพากันมองดูเขาจนกระทั่งนายศักดิ์ระบือเดินไปจากกระท่อม อาจารย์นิกยกมือเกาศีรษะแกรก ๆ มองดูเจ้าแห้วศิษย์ก้นกุฎิของเขา แล้วกล่าวขึ้นเสียงหนัก ๆ ว่า

“ข้าแปลกใจมากอ้ายแห้ว น้ำมันพรายของข้าไม่น่าจะเสื่อมคุณภาพเลย ที่เอ็งเอาไปใช้เจ้เฮียงนะได้ผลดีหรือ”

“โอ๊ย ..... รับประทานได้ผลดีเกินคาดเชียวครับ ทานูปได้เรื่องป้า เจ้เฮียงหน้าแดงกล่ำมองผมด้วยนัยน์ตาวาวบอกความปรารถนา รับประทานเดี๋ยวนี้ ผมรับประทานของที่

ร้านเจ้เฮียงฟรีทั้งนั้นแหละครับ ดึก ๆ ตื่น ๆ รับประทานเคาะประตูเรียกได้ รับประทานเจ้เฮียง
ถึงกับอ่อนวอนให้ผมลาออกจากที่นี่ไปอยู่กับแกที่ร้าน”

พลพุดเสริมขึ้นทันที

“แล้วทำไมแกไม่ไปอยู่กับยายเฮียงล่ะ”

“ไม่ไหวครับ รับประทานอยู่กับเจ้านายสบายกว่า รับประทานผมกำลังดีตัว
จากครับ”

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ไม่เคยเสียชื่อเสียงไว้อย่างนี้เสียชื่อได้ ขายหน้านายศักดิ์ระบือเหลือเกิน คินนี่
ไปวัดคอนกับข้าเถอะวะ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วสะอื้นเฮือก

“ไปปนคางผีตายโหงหรือครับ”

“เออ”

“แะ แะ รับประทานเรื่องนี้ไม่สนุกเลยนี่ครับ รับประทานเรื่องเกี่ยวกับผี ๆ
สาธิต ๆ ผมไม่ใคร่ชอบเสียด้วย”

นิกรหันมาทางสามสหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“ถ้าเพื่อน ๆ อยากจะดูวิธีเอาน้ำมันพรายจากผีตายโหงละก้อ คินนี่ไปวัดคอนกับ
กันซี รับรองว่าตื่นตื่นหวาดเสียวดีเหมือนกัน”

ดร.ดิเรกสันศิริชะ

“โน ..... เชิญแกไปคนเดียวเถอะ ที่ไม่ไปด้วยไม่ใช่เพราะกลัวผี แต่กลัวจะถูก
คดีอาญาในข้อหาขโมยศพ หรือบุกรุก เลิกอาชีพที่หมิ่นเหม่ตารางของแกเสียทีเถอะวะ ล้วนแต่มี
หวังติดคุกทั้งนั้น หมอเสน่ห์ยาแฝด หรือหมอไสยศาสตร์นะ ล้วนแต่ล่อลวงเขา และหลอกได้ก็แต่
เฉพาะคนที่โง่เขลาไร้การศึกษา ไอสงสารพวกผู้หญิงที่ตกมาเป็นเหยื่อแกเหลือเกิน วิธีการของแก
มันก็เหมือนกับหมอเสน่ห์อื่น ๆ เหยื่อของแกต้องเสียทั้งเงิน และเสียทั้งตัว”

นิกรทำตาเขิวกับนายแพทย์หนุ่ม

“ก็ยังงั้นนะซี ทำเสน่ห์ถ้าจะให้ชั่งก็ต้องให้หมอตกลงก่อน กันเรียนมายังงี้
นี่หว่า”

พลพุดเสริมขึ้นมาเบา ๆ

“อ้ายกรนี่บาปกรรมมาก ตายไปแกจะต้องตกนรก”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“ศีชีวะ ถ้ากันตกนรก กันจะชวนพวกนรกปฏิวัติจับขมบาลโยนกระทะทองแดง
เสีย แล้วตั้งตัวเป็นใหญ่ในเมืองนรก”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อดหัวเราะไม่ได้

“ถ้าแกขึ้นหากินเป็นพ่อมดหมอผีในไม่ช้า แกต้องมีหวังย้ายบ้านเข้าไปอยู่ในคุก
อย่างไม่มีปัญหา เลิกเสียทีเถอะวะ”

นิกรหัวเราะ

“ยังครับ เมืองไทยยังมีคนโง่อีกมาก และคนโง่ก็คือเหยื่อของคนฉลาด เป็นต้นว่า
พวกที่คลั่งสลากกินรวบมาขอตัวเลขจากผม ผมให้ไปคนละอย่างก็ต้องมีคนถูกจนได้ คนพวกนี้ช่าง
โง่งมน่าสงสารมาก แล้วการเล่นกินรวบก็มีแต่ทางหายนะเสียเปรียบเจ้ามือด้วยประการทั้งปวง ชื่อ
กินแบ่งของรัฐบาลงวดละ 10 บาท ปะเหมาะเคราะห์ดีเป็นเศรษฐีไปเลย ไม่ผิดกฎหมายด้วย”

สนทนากันอีกสักครู่ นิกรก็รับรองว่าเขาจะเลิกอาชีพพ่อมดหมอผีในเร็ววันนี้ ที่
เขาตั้งตัวเป็นอาจารย์ไสยศาสตร์ก็เพราะเขาอยากจะทำรู้ว่า พลเมืองของประเทศไทยเรานั้นยังมีคนโง่
อีกเท่าใด

ระหว่างที่สนทนากัน ละม่อมสาวใช้เก่าแก่ของบ้าน “พัชรภรณ์” ได้วิ่งหน้าตื่น
เข้ามาในกระท่อมในท่าที่ร้อนรน

“คุณนิกร ..... คุณนิกรคะ ตำรวจมาจับคุณค่ะ”

ทุกคนใจหายวาบไปตามกัน

“ตำรวจอยู่ไหน” นิกรถามระล่ำระลัก

“กำลังเดินมานี้แล้วค่ะ เขามารถจับค่ะ ลงรถที่หน้าตึกถามถึงคุณ คุณหญิงท่าน
รีบกระซิบบอกดิฉันให้รีบมาบอกคุณให้รู้ตัวเสียก่อน”

นิกรหน้าซีดเผือด หันมาทางนายแพทย์หนุ่ม

“นายศกดิ์ระบือเล่นงานกันแน่ ทำยังไงดีไว้มอ”

ดร.ดิเรก้วงกะเป๋าสื่อเช็ดหีบห่อกระดาษเล็ก ๆ ห่อหนึ่งออกมาส่งให้นิกร
โดยเร็วแล้วกล่าวว่า

“รีบกินยานี้โดยเร็วแล้วแกจะรอดพ้นตะราง”

นิกรแก้ห่อกระดาษออกอย่างร้อนรน หีบยาเม็ดสี่ขาวรวมสองเม็ดใส่ปาก แล้ว
หีบแก้วน้ำบนโต๊ะบูชายักษ์ขึ้นดื่ม เสร็จแล้วกล่าวถามนายแพทย์หนุ่ม

“แกให้กินกินยาอะไรมอ”

ดร.ดิเรก้วงน้อยยิ้มใหญ่

“ยานี้นะเธอะ กันคิดขึ้นเอง ไม่ได้ตั้งชื่อหรอก เตรียมไว้ให้แกกินเมื่อถูกจับ
เพราะกันรู้ดีว่าอย่างไรเสียแกก็ต้องถูกจับในวันหนึ่ง ฤทธิ์ของยาจะทำให้แกป่วยเป็นโรคจิตในราว
ห้าหกวัน”

นิกรยื่นวาบไปหมดทั้งตัว

“ฮ่า”

“จริงวะ มันเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่แกะหลุดพ้นจากคดีอาญาทุกคดี ในเมื่อแพทย์ของโรงพยาบาลโรคจิตลงความเป็นว่าแกเป็นคนไข้โรคจิต ซึ่งตามกฎหมายคนบ้า หรือคนไข้โรคจิตนั้น กฎหมายข่มอภัยให้เพราะเป็นผู้ที่มีจิตใจฟั่นเฟือน ไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วะ”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“กันก็ต้องไปอยู่โรงพยาบาลหลังคาแดงนะซี”

“ก็ไม่เห็นจะแปลกอะไร อยู่โรงพยาบาลสมเด็จพระยาเจ้าพระยาธรรมาธิปไตยกับอยู่บางขวางสามหรือสี่ปี อย่างไหนจะดีกว่ากัน ชื่อเสียงของแกก็ไม่เสีย ป่านนี้ที่โรงพักเจ้าทุกข์คงเต็มไปหมด ผู้หญิงที่ถูกเกลียดอีกขระเลขยันต์น้ำมันจันทน์คงไปรออยู่ที่นั่น แต่ไม่ต้องวิตก อีกครู่เดียวสติแกะจะวิปลาสพุดจาเลอะเทอะไม่รู้เรื่อง”

นิกรนั่งคิดอยู่สักครู่แล้วก็หัวเราะ

“ดีเหมือนกันโว้ย โน่น ..... โปлицยกโขยงมาโน่นแล้ว กันจะเริ่มทำเป็นบ้าเสียเลยจะได้สมเหตุสมผล”

“ออะไร ไอจะชี้แจงกับตำรวจเองว่าแกเป็นคนไข้โรคจิต อยากรายการก็ต้องเชื่อถือกัน”

นิกรจัดสมาธิวางสีน้าให้เครื่องขริม เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงวาดเดินนำหน้าพาร.ต.อ.ในเครื่องแบบคนหนึ่งกับพลตำรวจสองคน บุกลงมาในกระท่อม นิกรแลเห็นเข้าก็ก๊วกมือเรียกนายตำรวจ แล้วร้องยี้เกทันที

“กระดิ่งทองแสนจะดีใจ

ตำรวจวังเร็วไวเอ๋ยอย่าได้ช้า

ท่านจงรีบจับข้าไปใส่คุก

ข้าจะได้มีสุขสมปรารถนา

อยู่นอกคุกมานานข้ารำคาญเต็มประดา .....”

ร.ต.อ.ทวี รองสารวัตรเจ้าของห้องที่ ซึ่งรู้จักคุ้นเคยกับคณะพรรคสี่สหาย และท่านผู้ใหญ่เป็นอย่างดี ถอดหมวกแก๊ปออกยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนึก ฯ กับพล กิมหงวน และดร.ดิเรกอย่างนอบน้อม

“สวัสดีครับ มีเจ้าทุกข์หลายรายไปแจ้งความที่โรงพักว่า คุณนิกรตั้งตัวเป็นหมอไสยศาสตร์ หรือฟอมคหมอฟีลอลวงเอาเงินทอง และทำให้เสียเนื้อเสียตัวไปหลายคน ผมไม่อยากจะเชื่อเลยครับว่าเป็นความจริง แต่ก็ต้องมาเชิญไปโรงพัก”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ กับพล, กิมหงวน และนายแพทย์หนุ่มต่างลุกขึ้นยืน ดร.ดิเรกหันไปมองนิกรซึ่งกำลังหลับตาประนมมือว่าคาถา แล้วกระซิบกระซาบบอกรองสารว่า

“อัยกรรมเป็นบ้าครับคุณทวี เสียสติมาร่วมเดือนแล้ว หนีลงมาอยู่กระท่อมนี่ และตั้งตัวเป็นหมอไสยศาสตร์ ผู้คนโง่เขลาแอบมาหาเอง เราชี้แจงให้ฟังก็ไม่เชื่อ”

รongsarawatrimatapolong

“เป็นบ้าหรือครับ คุณหมอ ..... คุณนิกรเป็นบ้า ..... โธ่ .....”

“ครับ คุณคูชิครับ ปล่อยหนดเครารุงรังแต่งตัวเหมือนขอทาน แต่บ้าอย่างนี้ไม่ได้เอาละวาด ผมก็ไม่ได้ส่งไปโรงพยาบาลโรคจิตเพียงแต่คอยดูแลเขา”

รongsarawatrimatapolong

“นำส่งสารเหลือเกิน เมื่อคืนเดือนยังไปหาผมที่โรงพักคุยกันอย่างสนุกสนาน อ้า ... ช่วยกันล่อเอาตัวแก่ไปโรงพักเถอะครับ ถึงแก่เป็นบ้าผมก็ต้องจัดการตามระเบียบ ทำสำนวนเสนอเจ้านาย และให้แพทย์ของโรงพยาบาลโรคจิตมาตรวจลงความเห็น เอาไปเถอะครับแล้วประกันตัวมา ผู้กำกับ และผู้บังคับการก็เป็นเพื่อนกับคุณหมอ เล่าเรื่องให้ฟังท่านคงเห็นใจ คุณนิกรเป็นเศรษฐีคบคิดจะหลอกหลวงเขากินยอมเป็นไปไม่ได้ แต่ก็น่าแปลกใจนะครับ มีเจ้าทุกข์อยู่ที่โรงพักประมาณ 10 คน โดยมากผู้หญิงทั้งนั้นล้วนแต่สาว ๆ สวย ๆ”

ฤทธิยาชิมซาบไปทั่วร่างของนิกรแล้ว ตอนแรกนิกรแกล้งทำเป็นบ้า แต่แล้วเขาก็เป็นบ้าไปจริง ๆ เขาพูดลุกขึ้นยืนยกมือวันทยหัตถ์ร.ต.อ.ทวี แล้วรายงานอย่างแข็งแรง

“เหตุการณ์ปกติครับ ไม่มีเรื่องร้ายแรงอะไรเลย นอกจากคนร้ายช่วยกันยกผู้ยามไปทิ้งคลอง และฆ่าตำรวจผู้ยามตายไปเพียงสองคนเท่านั้น” พุดจบนิกรก็ร้องเพลงมาร์ชตำรวจเสียงแจ้ว ๆ

ร.ต.อ.ทวี กับพลตำรวจทั้งสองต่างยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตาม ๆ กัน

“กรไว้ย” ดร.ดิเรกร้องเรียกเพื่อนเกลอของเขา

นิกรหันมามองคุณนายแพทย์หนุ่ม

“แกเป็นใครมาเรียกฉันว่าอัยอิมมีชื่อ ฉันนายพลตำรวจเอก เฮ้ย ..... ตำรวจ จับอัยหมอนี่ไปโรงพัก” แล้วนิกรก็ซอຍเท้าอยู่กับที่อย่างแข็งแรง “ชาติชายเอาไว้ลายตำรวจไทย ไม้ว่าประชาอยู่หนาย ..... เป็นมิตรด้วยจิตศดใส เป็กพ่อ .....”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ หัวเราะหึ ๆ ทั้งเศร้า และทั้งขัน ท่านกระซิบกระซาบกับพลเบา ๆ ว่า

“ช่วยล่ออัยกรไปโรงพักหน่อยเถอะวะ”

ทันใดนั้นเอง คุณหญิงวาดได้ปล่อยออกมาเสียงโธ ด้วยความสงสารหลานชายสุดที่รักของท่าน

“โถ ..... เป็นบ้าเป็นหลังไปแล้ว บอกแล้วก็ไม่เชื่อ คนเราลงเล่นไสยศาสตร์มันก็ต้องเป็นอย่างนี้แหละ ฮือ ฮือ ฮือ”

นิกรขมวดคิ้วขึ้น เอียงคอมองดูคุณหญิงวาดแล้วกล่าวถามเหมือนกับว่าท่านเป็นคนอื่น เพราะประสาทแห่งความทรงจำของเขาเสียไปแล้ว

“ขันอะไรหรือครับ คุณป้าหัวเราะร่วนเชียว”

คุณหญิงวาดสะอื้นดัง ๆ

“หัวเราะเมื่อไรเล่า ร้องให้ไม่ใช่หรือ”

นิกรรำป้อเข้ามาหา

“นั่งเสียเถิดโมรา พี่จะพาเจ้ากลับไปยังบ้านเมืองของพี่”

คุณหญิงวาดหัวเราะทั้งน้ำตา

“เดี๋ยวแม่ถีบโครมเข้าให้เลย แก่แก้งทำเป็นบ้าหรือบ้าจริง ๆ วะ อ้ายกร”

นิกรพูดเสียงอ่อนเสียงหวานตามแบบยี่เกตอนเจรจา

“บ้าจริง ๆ ค่ะร้ายไม่ได้แก้งเลย มนุษย์เราใครเล่าครับที่จะแก้งทำเป็นบ้า” พูดจบเขาก็หันมายักคิ้วให้รองสารวัตร “ผมเป็นบ้าคุณจะจับผมไปทำไม”

รองสารวัตรทำท่าปวดกบาล

“ไม่ได้มาจับหรอกครับ ไปคุยกันเล่นที่โรงพักเดี๋ยวเดียวเท่านั้น”

นิกรกระต๊อบเท้า แล้วยกมือชี้หน้า

“เหม่ ..... อย่ามาหลอกหม่อมฉันให้ไหลหลงหน่อยเลย เสด็จพ่อให้ใช้พระเชษฐา มาจับหม่อมฉันไซ้ใหม่ล่ะ” พูดจบนิกรก็ร้องยี่เกอีก

“จับเป็นนั่นไม่ยอม

หม่อมฉันพร้อมที่จะสู้ตาย

อันว่าเกียรติศักดิ์ของข้านี้

รักยิ่งกว่าชีวิตมีความหมาย

จะขอสู้จนชีวิตหมดขาดมลาย .....”

ร.ต.อ.ทวี รองสารวัตรทั้งรำคาญใจทั้งขัน เขาหันมามองดูพลแล้วกล่าวกับพล
อย่างเป็นทางการ

“ช่วยหาวิธีให้คุณนิกรไปโรงพักหน่อยเถอะครับ งานที่โรงพักของผมนั้นยังมีอีกมาก
อย่าให้ผมต้องเสียเวลาเลย”

พลเดินเข้ามาขึ้นมือถอดคอนิกร

“ไปเที่ยวกันเถอะวะ”

นิกรยิ้มออกมาได้

“ไปไหนล่ะ กันอยากขึ้นไปนั่งเล่นบนเสากระโดงเรือรบ อ้ายที่ปล่องมันบาน ๆ มีพื้นเพียงพอหน้าหลังสองอันมีหน้าแจ้งลงมานิดหน่อยนะรู้จักไหม สามอันหักกลางถือกันคนละคุ่น พบไปมาเข้าที่ใหม่เพื่อน”

พลกลืนน้ำลายเอือก คลายมือที่กอดคอนิกรออกแล้วเดินเข้าไปหาเสี่ยหงวน

“ແຈຣຈາກັບອ້ຍກຮ່ນ່ອຍຮີ ມັນພຸດກາສາສູງເສື້ອເກີນກັນຟັງໄມ່ອອກວ່າ”

อเสี่ยหัวเราะลั่น เดินเข้ามายกมือตบขานายจอมทะเล้น

“ไปซี ไปนั่งเสากระโดงเรือรบเล่นกัน”

นิกรขมวดคิ้วนั้น

“ต้องจ่ายเป็นงูกินหางนะโว้ย เขาบอกว่าสี่ใบเถาเราต่อสองเอาหนึ่ง สีแดงก็ได้สี ดำก็ได้ แล้วก็ตัดหัวออกสองท่อนเอาน้ำมันเครื่องหยอดนิดหน่อย พอฝรั่งมากระตุกตั้งวี๊ด ๆ ๆ ๆ” แล้วนิกรก็หัวเราะงอหาย

ทุกคนต่างหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น ด้วยอำนาจโรคจิตทำให้นิกรพูดเลอะเทอะไม่รู้เรื่อง แต่เสี่ยหงวนก็สามารถเจรจากับนิกรได้ ร.ต.อ.ทวีกับตำรวจทั้งสองคนต่างหัวเราะจนเสียดท้อง อย่างไรก็ตามคุณหญิงวาดคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนร้องไห้กระซิก ๆ ด้วยความเวทนา หลานชายของท่าน

กิมหงวนพยายามล่อลวงทำอะไร นิกรก็ไม่ยอมออกจากกระท่อมหลังนั้น ในที่สุดอเสี่ยก็แกล้งพูดชนิดที่ฟังไม่รู้เรื่องบ้าง

“เฮ้ย มาแล้วโว้ยอัยกร ลูกแห่งสองตัวห้อยหน้าห้องหลังกระตุกวี๊ด ๆ ได้ยินไหมเล่า”

นิกรลืมตาโพลง

“หา อยู่ไหน”

“อยู่ข้างนอกโน้น”

เท่านั้นเอง นิกรก็วิ่งเหยาะ ๆ ออกไปจากกระท่อม ทุกคนติดตามไปด้วย เจ้าแห้วหัวเราะงอไปงอมา ชอบใจกิมหงวนที่พูดภาษาคนบ้าได้ดีพอ ๆ กับนิกร

ที่สถานีตำรวจนครบาลนั้น เจ้าทุกข์หลายคนต่างเลิกล้มความตั้งใจหมด เมื่อนิกรกลายเป็นคนไข้โรคจิตพูดจาเลอะเลือน นายแพทย์ศิริกทำหน้าท้อธิบายให้เจ้าทุกข์เหล่านั้นทราบ ว่า นิกรป่วยเป็นโรคจิตมานานแล้ว คุณหญิงวาดยินดีรับใช้ความเสียหายให้ สี่นางรุคมาเยี่ยมนิกรในตอน 17.00 น. หลังจากกลับมาจากดูภาพยนตร์รอบ 14.00 น. นายแพทย์ของโรงพยาบาลโรคจิตคนหนึ่งถูกเชิญมาตรวจนิกร ซึ่งนายแพทย์ได้ลงความเห็น ว่า นิกรป่วยเป็นโรคจิตจริง ๆ ในที่สุดท่านผู้บังคับการก็สั่งระงับคดีนี้ เพราะผู้ต้องหาเป็นผู้วิกลจริต

ในราว 18.00 น. วันนั้นเองรถของโรงพยาบาลสมเด็จพระยาที่มารับตัวนิกรที่
สถานีตำรวจ และกว่านิกรจะยอมขึ้นรถได้ก็ล่อกันทุลักทุเล อย่างไรก็ตาม ดร.ดิเรกได้กระชับ
กระชับบอกคณะพรรคของเขา นิกรจะหายเป็นปกติภายในสัปดาห์นี้ ระบบประสาทได้ซำรุดไป
ชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ด้วยอำนาจของเขา

จบบริบูรณ์